

STJERNEN

140. ÅRGANG NUMMER 10 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE OKTOBER 1991



STJERNEN

OKTOBER 1991



På omslaget:

Elena Stoljar, 26 år gammel og omvendt til Kirken, siger, at evangeliet ændrer hendes liv og giver hende „nye værdier, nye venner og nyt håb“. Se „Evangeliet i Sovjetunionen“, side 10:
Foto: Giles H. Florence jun.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

HVILKEN VEJ VIL DU GÅ? PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON 2

NOGET AT LEVE FOR GARY G. FELT 8

EVANGELIET I SOVJETUNIONEN GILES H. FLORENCE JUN. 10

HVOR ER KIRKEN? ÆLDSTE JAMES E. FAUST 26

SØSTER ELLIOT FIK ET NYT LIV JAY R. LYMAN 32

HVOR JESUS VANDREDE, II. DEL 34

YUKIO OG JUNKO FUJITAKE:

EN USÆDVANLIG FREMGANGSMÅDE

JIM MATSUMORI 48

ISÆR FOR UNGE

„HVAD NU, HVIS DET VIRKELIG ER SANDT?“ DEREK PREECE 22

NOGEN AT SE OP TIL JANET THOMAS 42

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE 1

HÅNDBOG FOR FAMILIER

HVORDAN MAN LÆRER BØRN AT TJENE ANDRE 18

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

FAMILIEN: ET CENTER FOR ÅNDELIG VÆKST 25

BØRNESTJERNEN

HISTORIER FRA MORMONS BOG

ALMA UNDERVISER OG DØBER 2

MERE END BLOT ET ORD LESLIE ETHINGTON 4

FÆLLESTID

NÅR JEG TIL KIRKE GÅR LAUREL ROHLFING 8

PÅ OPDAGELSE

HVAD ER JEG? MELISSA BLANCHARD 10

ET BESØG PÅ TEMPELPLADSEN 12

NYE VENNER

MAGDALENA NILSSON LAWRENCE CUMMINS 14

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

VIL DU GODT VELSIGNE KATHY

Det er første gang, jeg skriver til jer, selv om jeg regelmæssigt læser *Setto no Michi* (japansk).

Artiklen, „vil du godt velsigne Kathy“ af Trina Hazlewood i september 1990, gjorde stort indtryk på mig. Som ung pige følte Trina sig bitter, fordi hun var blevet afvist af sine jævnaldrende i Kirken. I løbet af en længere periode lærte hun at elske sine forfølgere ved at bede for dem.

Selv om det er forståeligt, at en sådan chikanering kan finde sted i skolen eller på arbejdspladsen, så er det tragisk, når det sker i Kirken. Det betyder ikke meget, at vi kommer til Kirkens møder og studerer skrifterne, hvis vi ikke efterlever evangeliets principper. De af os, som er så heldige at have et vidnesbyrd om evangeliet, og som er aktive i Kirken, må række ud og hjælpe andre, som er svage, eller som er blevet såret. Vi bør

gøre ligesom Frelseren ville gøre.

Jeg var glad for at læse, at Trina lærte vigtigheden af tilgivelse efter at være blevet chikaneret. Som teenager blev jeg på samme måde chikaneret, men jeg var aldrig i stand til at tilgive dem, som behandlede mig dårligt. Mit liv er påvirket af, at jeg ikke kunne tilgive. Jeg respekterer imidlertid Trina, og jeg vil gerne følge hendes eksempel.

*Manami Omura
Kakogawa Ward
Kobe Stav, Japan*

EN GUDDOMMELIG FORBINDELSE

Jeg er omvendt til Kirken. Min omvendelse begyndte i et bageri, hvor jeg lagde mærke til en ung mand, som så ud til at være noget særligt i forhold til de andre. Jeg var nysgerrig efter at vide, hvad det var, der gjorde ham anderledes, og jeg spurgte

ham, hvilken kirke han tilhørte. Da han svarede på mit spørgsmål, sluttede hans missionærkammerat sig til os. Da jeg spurgte dem om, hvordan jeg kunne lære mere om deres kirke, aftalte vi et tidspunkt, hvor de kunne komme og besøge mig derhjemme.

Da de skulle komme, følte jeg en fred og ro omkring de to unge mænd, ældste Eric Dorr Hansen og ældste Paulo Alves da Silva. Ved Helligåndens tilskyndelse følte jeg, at deres budskab var inspireret og sandt, og jeg accepterede det.

Helligånden hjalp mig for nylig til at hjælpe en søster, som gik igennem en svær periode. Jeg viste hende den tale præsidentinden for Hjelpeforeningens hovedbestyrelse, Elaine L. Jack, holdt ved kvindernes møde i september 1990 (se „Disse ting er tydeligt åbenbaret for os“, Stjernen, jan. 1991, s. 83-85). I talen fortæller søster Jack, om dengang Frelseren tilbød kvinden ved brønden det

vand, der skulle „blive et kilde-spring til evigt liv“ (Joh. 4:14).

Hvor er jeg taknemmelig for Helligånden. Denne guddommelige forbindelse med Guddommen har ikke alene hjulpet mig personligt, men den har også hjulpet mig med at give mod og trost til én, som var i nød.

*Acir Paposo de Faria
Bela Vista Ward
São Paulo Stav, Brasilien*

FRA REDAKTIONEN

Vi påskønner meget vores læsere i hele verden. Vi beder jer om at sende jeres breve, artikler og historier til os. (Vær venlig at anføre jeres fulde navn, adresse, ward eller gern samt stav eller distrikt). Vi er glade for de breve og artikler, vi allerede har modtaget, og vi ser frem til at høre fra flere af vores læsere i fremtiden. Vores adresse er: *Stjernens Redaktion*, Hans Eggedes Gade 2, 1, 2200 København N.

STJERNEN

Oktober 1991 140. Årgang Nummer 10

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard C. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar,
Gene R. Cook, John E. Groberg,
Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum
Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:

Chiefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnesjerner: DeAnne Walker
Tilsvarende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Shari Cook

Stjernen:

Redaktør: Carsten Gram
Kirkeredt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Eggedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telef. 31 931366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smødevangen 9
DK-3540 Lyngbe
Telef. 42 187727

© 1991 by Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year, \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian

subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:

12 numre DKK 96,- (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smødevangen 9, DK-3540 Lyngbe. USA and Canada: US\$10.00 (Surface mail).

Udkommet i Germany om året
Printed in Germany
ISBN 0900-2545

PB MA 9110 DA

91990 110
Danish

Hvilken vej vil du gå?

Præsident Thomas S. Monson

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab



Vor himmelske Fader sendte os ikke ud på vores evige rejse uden at sørge for, at vi fra ham kan modtage guddommelig vejledning, som sikrer, at vi kommer tilbage i god behold. Jeg taler om bøn.

Et bånd af sort astfalt snor sig gennem bjergene i det nordlige Utah ind i Den Store Saltsø-dal, for dernæst at bugte sig sydpå. Hovedvej 15 er dets officielle navn. Denne motorvej fragter fabriksprodukter, handelsprodukter og menneskemasser mod deres bestemte mål.

Jeg husker engang, da jeg var på vej hjem for flere år siden. Jeg nærmede mig opkørslen til hovedvej 15, og lige før jeg kørte ind på den, så jeg tre blaffere, hver med sit hjemmelavede skilt, hvorpå deres mål stod skrevet. På et af skiltene stod der „Los Angeles, Californien“, mens der på et andet stod „Boise, Idaho“. Det var imidlertid det tredje skilt, der ikke alene fangede min opmærksomhed, men også fik mig til at tænke over dets budskab. Blafferen havde ikke skrevet Los Angeles eller Boise på det skilt, han holdt op. På hans skilt stod kun et ord, der ganske simpelt lød „hvor som helst“.

Her var én, som var tilfreds med at rejse i hvilken som helst retning, i henhold til den chaufførs lune, som tog ham med op. Hvor er det en stor pris at betale for en sådan køretur! Ingen plan. Intet ønske. Intet mål. Vejen til hvor som helst er vejen til intet, og vejen til intet leder til mistede drømme, bortødslede muligheder og et utilfredsstillende liv.

I modsætning til den unge blaffer har I og jeg den gudgivne gave at vælge den retning, vi vil gå. Ja, apostlen Paulus sammenlignede livet med et væddeløb med et klart defineret mål. Han formanede de hellige i Korint: „Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den“ (1 Kor. 9:24). Lad os i vores iver ikke overse Prædikerens kloge råd: „Hurtigløberen er ikke herre over løbet eller heltene over kampen“ (Præd. 9:11). I virkeligheden tilhører belønningen den, som holder ud til enden.

Vi må hver især stille os dette spørgsmål: Hvor er jeg på vej hen? Hvordan kommer jeg dertil? Og hvad er mit evige mål?

Måske vil det hjælpe med at besvare disse betydningsfulde og universelle spørgsmål, hvis jeg fortæller jer om en oplevelse. Når jeg tænker på livets væddeløb, husker jeg et væddeløb fra min barndoms dage. Da jeg var





Hvordan kan vi sikre os, at rejsen lykkes? Overse ikke de hellige skrifter, som blev skrevet af søfolk, der med held sejlede over have, vi også må krydse.

omkring ti år gammel, tog mine venner og jeg en lommekniv og skar små legetøjsbåde af det bløde piletræ. Med et trekantet bomuldssejl lod vi disse primitive fartøjer sejle ned ad den forholdsvis stærke strøm i Provo River. Vi løb på flodbredden og fulgte de små både, der af og til kæntrede i den voldsomme strøm og til andre tiders sejlede roligt der, hvor vandet var dybere.

Engang ved en sådan kapsejlad lagde jeg mærke til, at en båd ledte alle de andre mod mållinien. Pludselig fik en strøm båden for tæt på en hvirvel og den kæntrede. Den blev ført rundt og rundt ude af stand til igen at komme op i hovedstrømmen. Til sidst fandt vi båden i en stille vig blandt andet vraggods fanget af søgræssets fingeragtige fangarme.

Barndommens både var uden køl til at give dem stabilitet, uden ror, der kunne styre dem og uden motor. Ligesom blafferen var deres mål „hvor som helst“, men uundgåeligt med strømmen.

Vi har fået guddommelige evner til at styre vores egen skæbne. Vi kom til jorden, ikke for at flyde med strømmen, men med kraft til at tænke, til at ræsonnere og handle. Vi forlod vores himmelske hjem og kom til jorden i barndommens renhed og uskyld.

Vor himmelske Fader sendte os ikke ud på vores evige rejse uden at sørge for, at vi fra ham kan modtage guddommelig vejledning, som sikrer, at vi kommer sikkert til målet i livets store væddeløb. Ja, jeg taler om bøn. Jeg taler også om den lille, stille stemmes hvisken inden i hver enkelt af os. Jeg overser ikke de hellige skrifter, som blev skrevet af søfolk, der med held sejlede over have, vi også må krydse.

Vi skal hver især yde en personlig indsats. Hvad kan vi gøre for at berede os? Hvordan kan vi sikre os, at rejsen lykkes?

For det første må vi se målet for os. Hvad er vores mål? Profeten Joseph Smith har sagt: „Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307). I denne sætning får vi ikke alene et veldefineret mål, men også at vide, hvordan vi kan nå det.

For det andet må vi hele tiden arbejde på det. Har I lagt mærke til, hvor mange gange Gud har udført de mest storslåede gerninger blandt sine børn, når de har været engageret i det rette? Mesterens besøg hos sine disciple *på vej til Emmaus*, den gode samaritaner *på vej til Jeriko*, ja, endog Nephi, *på vej tilbage til Jerusalem* og Lehi *på vej til det dyrebare, forjættede land*. Lad os ikke overse *Joseph Smith på vej til Carthage* og Brigham Young *på den udstrakte prærie* på vej til de helliges hjem i dalen.

For det tredje må vi ikke vige fra vores fastlagte kurs. På vores rejse møder vi skilleveje og veje, der snor sig. De uundgåelige fristelser og trosprøver kommer. Vi har ganske enkelt ikke råd til at vige, for visse omveje leder til ødelæggelse og åndelig død. Lad os undgå det moralske kviksand, som findes på alle sider, syndens hvirvelstrømme samt uinspirerede filosofiers understrømme. Lucifer, den snu rottefænger, spiller stadig sin fejende melodi og lokker de godtroende væk fra den valgte stis sikkerhed, væk fra kærlige forældres råd, væk fra sikkerheden ved Guds lærdomme. Hans melodi er meget gammel, hans ord behagelige. Hans belønning er evig. Han søger ikke menneskehedens affald, men selve Guds udvalgte. Kong David lyttede, fulgte og faldt. Men det gjorde Kain også i en tidligere tidsalder, og Judas Iskariot i en senere.

For det fjerde må vi, for at vinde præmien, være villige til at betale prisen. Lærlingen bliver ikke mester, før han har gjort sig fortjent til det. Sagføreren praktiserer ikke, før han har bestået eksamen. Lægen kan ikke behandle os, før hans læretid er ovre.

Du er personen, der afgør, hvorvidt chancen forødes eller alt bliver dit, om målet langt borte skal nås eller ej, og stille du vælger at stå din vej.
(Edgar A. Guest, „You“).

Lad os huske, hvordan forfølgeren Saul blev til missionæren Paulus, hvordan fiskeren Peter, blev apostol med åndelig magt.

Vores eksempel i livets væddeløb kunne meget vel være vores ældre broder, Herren. Som dreng gav han os et motto: „Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?“ (Luk. 2:49). Som voksen underviste han ved eksempel, barmhjertighed, kærlighed, lydighed, offer og hengivenhed. For jer og mig er hans kald stadig det samme: „Kom, følg mig.“

En af dem, der lyttede og fulgte, var ældste Randall Ellsworth. Da han tjente som missionær i Guatamala, overlevede han et ødelæggende jordskælv, hvor en bjælke væltede ned over hans ryg og lammede hans ben og skadede hans nyrer alvorligt. Han var den eneste amerikaner, der kom til skade ved jordskælvet, som kostede omkring 18000 mennesker livet.

Efter at have fået akut behandling, blev han fløjet til et stort hospital i nærheden af sit hjem i Rockville i Maryland. Mens han lå der, interviewede en TV-journalist ham, hvilket jeg så i det mirakel, vi kalder fjernsynet. Journalisten spurgte: „Kan du gå?“

Svaret var: „Ikke endnu, men det kommer jeg til.“
„Tror du, at du kan fuldende din mission?“

Svaret var: „Andre tror det ikke, men det kan jeg.“
Med mikrofonen i hånden fortsatte journalisten:
„Jeg forstår, at du har fået et særligt brev fra selve USA's præsident, hvori du ønskes god bedring.“

„Ja,“ svarede Randall, „Jeg er taknemmelig for præsidentens betænksomhed, men jeg har også fået et andet brev, ikke fra mit lands præsident, men fra min kirkes præsident – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – nemlig præsident Spencer W. Kimball. Det værdsætter jeg højt. Når han beder for mig, når min familie, mine venner og mine missionærkammerater beder for mig, så ved jeg at jeg, vil kunne vende tilbage til Guatemala. Herren ønskede, at jeg skulle prædike evangeliet der i to år, og det har jeg i sinde at gøre.“

Jeg vendte mig mod min hustru og kommenterede: „Han kender vist ikke alvoren af sine kvæstelser. De officielle lægeundersøgelser giver ikke noget håb om, at han kan vende tilbage til Guatemala.“

Hvor er jeg taknemmelig for, at troens dag og miraklernes tid ikke er forbi, men fortsætter selv i vores tid.

Aviserne og fjernsynskameraerne vendte deres opmærksomhed mod mere aktuelle nyheder, efterhånden som dagene blev til uger og til måneder. Rudyard Kiplings ord beskriver Randall Ellsworths situation:

*Festernes glimrende dag sank i hav
dragne er konger med fyrster og hoffer.
End gælder, Johve, dit ældgamle krav:
Dig er et sønderbrudt hjerte kun offer
Hærskarers Herre, stå hos os i dag!
– Din nåde stå hos os i dag!*

(Recessional, gengivet ved A. J. Pedersen).

I et fjernsynsinterview udtrykte denne unge missionær, som lå på hospitalet med alvorlige kvæstelser, offentligt sin tro og sin forpligtelse over for Gud. Han skulle bevise, at miraklernes tid ikke er forbi.

Og Gud glemte ikke ham, som havde et ydmygt og angergivet hjerte, nemlig ældste Randall Ellsworth. Lidt efter lidt begyndte følelsen at vende tilbage. Randall beskrev selv sin helbredelse: „Jeg holdt mig altid travlt beskæftiget, jeg pressede hele tiden mig selv. På hospitalet bad jeg om at få behandlig to gange om dagen i stedet for bare én. Jeg ønskede virkelig at komme til at gå igen.“ Da missionsafdelingen vurderede den fremgang, Randall Ellsworths helbred havde undergået, fik han at vide, at hans tilbagevenden til Guatemala var godkendt. Han sagde: „I begyndelsen var jeg så lykkelig, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Så gik jeg ind på mit værelse og begyndte at græde. Så faldt jeg på knæ og takkede min himmelske Fader.“

Randall Ellsworth gik om bord i det fly, som bragte ham tilbage til den mission, hvortil han var kaldet, og tilbage til det folk, som han elskede. Bag sig efterlod han sig et spor af skeptikere, en hær af tvivlere, men også hundredvis af mennesker, der var forbløffede over Guds magt, troens mirakel og besluttsomhedens belønning. Foran ham var der tusinder af ærlige, gudfrygtige og oprigtigt søgende sønner og døtre af vor himmelske Fader. En nutidig Paulus, som havde overvundet sin „torn i kødet“, var vendt tilbage for at undervise dem i sandheden, for at lede dem til evigt liv. Af ældste Ellsworth hørte de Guds ord. De lærte Guds sandheder at kende. De accepterede hans ordnanser.

Må vi, ligesom Randan Ellsworth, vide, hvor vi går hen, være villige til hele tiden at arbejde på at komme der, undgå omveje og være villige til at betale den ofte meget høje pris i form af tro og beslutsomhed for at vinde livets væddeløb.

Må vi, ved slutningen af vores jordiske rejse, være i stand til at gentage Paulus' ord: „Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret“ (2 Tim. 4:7). Ved at gøre dette, vil vi få den „retfærdigheds krone“, som ikke går til grunde, og høre vores evige dommer udtale: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde“ (Matt. 25:21).

Så vil vi have afsluttet vores rejse. Ikke til et vagt „hvor som helst“, men til vores himmelske hjem – nemlig evigt liv i Guds celestiale rige. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. På et eller andet tidspunkt i livet står vi alle over for det vigtige spørgsmål: Hvor er jeg på vej hen? Hvordan kommer jeg dertil? Hvad er mit evige mål?
2. For at hjælpe os med at nå vores muligheder, har vor himmelske Fader givet os guddommelige evner og muligheder for at bede, forstå Åndens hvisken og lære af skrifterne.
3. For at nå vores guddommelige mål, skal vi:
 - forestille os målet,
 - hele tiden arbejde på at nå det,
 - ikke vige fra vores fastlagte kurs og
 - være villige til at betale prisen.
4. Skrifterne giver os talrige eksempler på personer, som med held har fulgt vor himmelske Faders vejledning. Vi kan også gå ad denne sti mod evig lykke.



THE CHURCH OF
GOD, FIRST
WATKINS ST.
SALEM, OREGON

James L. Bell

NOGET AT LEVE FOR

Gary G. Felt

Det var næsten fyraften. Kun et kvarter endnu, tænkte jeg, da jeg kørte over broen på vej tilbage til politistationen. Vandet i floden så fredfyldt ud, når jeg så ud over rækværket mod den nedgående sol. Pludselig så jeg en mand, der stod på ydersiden af rækværket. Hans hoved var kun lige akkurat synligt over vejoverfladen. Jeg standsede bilen, sendte besked via radioen til politistationen om min observation og gik hen til rækværket.

„Kom ikke nærmere,“ sagde den unge mand, som holdt fast ved broens skelet. Vores øjne mødtes, og jeg vidste, hvad han tænkte på at gøre – og han vidste, at jeg vidste det. Jeg følte, at der ikke skulle meget til, før han gav slip.

Hvad kunne jeg sige for at hindre denne mand i at afslutte sit liv? Minder fra min uddannelse til politibetjent løb gennem min hjerne: Giv dig tid. Få ham til at tale. Sørg for, at han ikke bliver ophidset. Jeg var bange for, at hvis jeg gjorde noget forkert, ville denne mand måske virkelig slå sig selv ihjel. Hvad skulle jeg gøre?

Jeg begyndte så enkelt, som jeg kunne – at trække tiden ud. „Hej, dejlig dag, ikke?“ Jeg sagde det med en så rolig og fattet stemme, som jeg kunne.

Jeg følte nogen lettelse, da han roligt svarede: „Det synes jeg ikke.“

Måske ville tiden være på min side, tænkte jeg. „Jeg hedder Gary. Hvad hedder du?“ sagde jeg.

„Steve,“ svarede han. „Hvorfor spørger du om det?“

I disse få sekunder tænkte jeg på hver eneste succes og fiasko, som jeg havde oplevet i forsøg på at kommunikere med mennesker, og jeg tænkte også på, hvor dyrebart livet er. Der gik kun nogle få sekunder, men det virkede som en evighed. Jeg bad stille vor himmel-

ske Fader om styrke og vejledning. Jeg følte omgående en dejlig, beroligende bekræftelse. Hvorfor kan Steve ikke føle det samme? tænkte jeg. Jeg kender ikke nogen bedre måde at overbevise en person om livets værdi, end ved at bære vidnesbyrd om de guddommelige sandheder, som giver os en årsag til at leve. Derfor begyndte jeg: „Jeg vil gerne være din ven, Steve. Jeg vil gerne hjælpe.“

„Du kan ikke hjælpe. Det er der ingen, der kan,“ svarede han.

„Det tror jeg ikke på, Steve. Fortæl mig om dig selv.“ „Hvad mener du med det?“ spurgte han frygtsomt. „Er du gift?“

„Ja.“

„Har du børn?“ fortsatte jeg.

Steve begyndte at fortælle mig om sin fem-årige datter, men holdt op, så snart nogle andre betjente ankom. „Hvem er det?“ spurgte Steve. Hans stemme var igen blevet anspændt.

Jeg gjorde tegn til, at betjentene skulle holde sig væk. „Det er nogle af mine venner,“ fortalte jeg Steve. „De er også bekymrede for dig.“

„Lad dem ikke komme nærmere,“ sagde han.

„Det gør de heller ikke,“ svarede jeg.

Steve og jeg fortsatte med at tale. Han holdt sig stadig fast ude på broen. Jeg sad på kørebanen omkring to meter fra ham. Vi talte om hans familie og hans arbejde som tekniker i et godt computerfirma. For mig lød det, som om han havde alt det, der kunne gøre tilværelsen god. Jeg søgte efter ting, jeg kunne sige i håb om at opdage roden til problemet, og bad til, at jeg ved at gøre det ikke gjorde ham panisk og fik ham til at springe.

Jeg vidste, at de andre betjente gjorde sig klar til at hjælpe. Alligevel havde jeg følelsen af, at jeg inden længe ville stå sammen med Steve og give ham hån-



ILLUSTRATION AF STEVE MOORE

**I disse få sekunder tænkte jeg på
hver eneste succes og fiasko, som jeg
havde oplevet i forsøg på at kommunikere
med mennesker, og jeg tænkte også
på, hvor dyrebart livet er.**

den – bare jeg kunne få ham til at blive ved med at tale. Jeg håbede, at det var Ånden, der fik mig til at føle sådan. Derfor fortsatte jeg med fornyet mod: „Steve, efter hvad jeg har hørt, kan jeg ikke forstå, hvorfor du står på den side af rækværket.”

„Der er også nogle ting, jeg ikke forstår,” svarede Steve. „Jeg kan ikke forstå, hvorfor du bekymrer dig så meget om mig.” Han holdt en pause, hvorpå han fremstammede: „Jeg-jeg-jeg har det som om, jeg taler til en præst. Jeg har det, som om jeg vil fortælle dig ting, som jeg ikke engang kan tale med min kone om. Hvorfor?”

Jeg bad, mens jeg lyttede, og Ånden vejledte mig, da jeg talte. Jeg følte stor glæde, da jeg følte Helligåndens vejledning i denne betydningsfulde situation. „Tror du på Gud” spurgte jeg.

„Det tror jeg nok. Jeg vil gerne tro, at der er en Gud,” svarede han.

„Det er der, Steve. Jeg ved det af hele mit hjerte. Gud lever, og han elsker dig og mig. Han har et stort og herligt formål med os.”

„Hvordan ved du det?” spurgte han.

Jeg rejste mig op og rakte ud mod ham. Steve rakte ud, tog min hånd og kravlede tilbage over rækværket. Vi tog hinandens hænder.

„Det er ikke svært at vide,” sagde jeg. „Kunne du tænke dig at vide mere om Gud?”

„Ja, det vil jeg gerne,” sagde han, tøvede og tilføjede „Gary.”

Med Herrens vejledning havde jeg bistået med at redde Steves liv. Men endnu mere betydningsfuldt var det, at jeg var i gang med at dele mit vidnesbyrd med ham om, at livet har et formål, og at Gud elsker os og har omsorg for os hver især. Det var denne kundskab, der gav ham noget at leve for. □

Gary G. Felt, polititjente, bor i North Bend Ward, Renton Washington North Stake.

EVANGELIET I SOVJETUNIONEN

Giles H. Florence jun.



Øverst: En ny generation af sidste dages hellige – primarybørn i Leningrad Gren.
På modstående side. Nellie og Aimo Jäkkö er typisk for de finske hellige, som har
hjulpet med at præsentere evangeliet for sovjetborgerne. Her ses Irene Maximova fra
Leningrad, i midten, sammen med dem på sin dåbsdag.

Der er ingen Gud." Det var budskabet til en hel generation i Østeuropa. Det lød taktfast fra lærere, regeringsmedlemmer og endog forældre. Eftersom ateismen har været den officielle lærdom i Østeuropa i næsten et halvt århundrede, har nogle spekuleret på, hvordan mennesker, der bor i Sovjetunionen og andre steder, ville reagere, når de hørte det gengivne evangelium.

Nylige ændringer har givet dem netop denne mulighed. De trofastes bønner overalt er blevet besvaret i vidt omfang, og ny religiøs frihed er pludselig blevet tilbudt millioner af mennesker. Hvordan vil de modtage evangeliets gode nyheder?

„De er parate," erklærer Aimo Jäkkö fra Lappeenranta Ward i Helsingfors Stav, nær grænsen til Sovjetunionen. Aimo og hans hustru, Nellie, har været stærkt involveret i at introducere missioneringen i

Sovjetunionen, og de er optimistiske og tror, at sovjetborgerne vil acceptere evangeliet.

DEN FINSKE FORBINDELSE

Aimo er finsk og fremstiller væve. Nellie er international bordtennismester. De har fem børn.

„I årevis har Aimo og jeg prøvet at være gode missionærer blandt vores egne landsmænd," begynder Nellie, som oprindeligt er fra Holland. „Men vi havde ingen succes."

I august 1989 havde vi så mulighed for at gøre noget af det, vi holder allermost af – at tage på kanotur – sammen med tre russiske familier gennem skovene i det østlige Karelen. En af familierne, familien Semeonov, blev interesseret i vores synspunkter om livet, da vi sad ved bålet om aftenen og talte. Vi blev meget nære





venner på kort tid. Faderen, Andrej, en udadvendt mand midt i tyverne, var især interesseret i de åndelige værdier og i det familiesammenhold, vi havde. Han ønskede, at vi skulle møde hans bror Pavel, som bor i Leningrad, så vi kunne fortælle de samme ting til ham.

„Da vi lærte dem bedre at kende,“ fortsætter Nellie, „fandt vi ud af, at både Andrej og Pavel er læger. Begge er intellektuelle, som oprigtigt har søgt efter sandhed og forståelse. Andrej var meget ivrig efter at se os igen. Nogle få måneder efter kanoturen inviterede vi derfor Andrej og Pavel og deres hustruer til at komme og besøge os i Finland.“

Andrej, som nu er præsident for Vyborg Gren, mindes dette besøg som „uforglemmeligt! Før jeg mødte familien Jäkkö, kendte jeg kun Jesu Kristi evangelium fra film, fjernsyn og nogle få besøg i den russisk ortodokse kirke. Vi havde lært, at kommunismen er det eneste retfærdige samfund. Men siden 1985, da præsident Mikhail Gorbatsjov kom til magten, var jeg begyndt at se mig omkring. Og nu fandt jeg det, jeg havde ledt efter.

I Lappeenranta mødte jeg ældste Bert Dover og ældste John Webster,“ fortsætter Andrej, „og jeg følte ånden meget stærkt. Det var en stor forandring for mig. Jeg tog hjem og studerede Mormons Bog, som overbeviste mig om, at intet menneske kunne have udført dette værk. Bogen var fra Gud.“

I marts 1990 blev Andrej døbt. I august døbte han sin hustru, Marina, i Østersøens vande. Pavel og hans familie er også blevet døbt i Leningrad og har været en del af denne grens vækst. Pavel fortæller, hvordan hele hans indstilling til det at være læge er ændret, siden han opdagede Gud og menneskelivets hellighed. Andrej fortælle også, at han er taknemmelig for den nye styrke, han føler, siden han erkendte, at hans liv er forbundet med Gud.

„Da jeg første gang hørte de sidste dages helliges lærdomme, blev jeg bange,“ siger Andrej. „Standarderne syntes for høje, for umulige at efterleve. Siden har jeg lært, at der findes en kilde med styrke til at leve



På modstående side: Juri og Ludmilla Terebinen følte, at de var „tæt knyttet til Gud, da de kom i Kirken sammen med sidste dages hellige venner.“

Øverst: Leningrads Eremitagemuseum indeholder omkring 2,5 millioner stykker kunst. **Nederst:** Tamara Efimov hørte om Kirken gennem venner og præsenterer så evangeliet for sin mor Galina, til venstre, sin bror Pieter, og sin far Vjaschaslav, som i øjeblikket er præsident for Leningrads første gren.



Øverst: I de sidste 45 år er katedraler, som denne i Leningrad, blevet brugt som museer, skøjtebaner eller lagerbygninger.

På modstående side: Den 23-årige Valerij Pomazanov fra Leningrad opdagede, at Kirken tilbød „en levemåde, som jeg søgte.“ Han læser til lærer „så jeg kan hjælpe den næste generation.“

sådan. På en eller anden måde var jeg blevet forberedt til at modtage evangeliet, da det kom til mig.”

DEN UNGARNSKE FORBINDELSE

Ligesom familien Semeonov har andre sovjetiske familier lært det gængsne evangelium at kende via udenlandske venner. Blandt de første, der blev døbt, var Juri Terebinen og hans hustru, Ludmilla, fra Leningrad. De tilsluttede sig Kirken i efteråret 1989 i Ungarn, da de besøgte nogle venner. „Vi gik i kirke med dem,” siger Juri, „og følte noget anderledes i disse menneskers forhold til Gud og til hinanden. Det syntes rigtigt, at vi hver især frit kunne kommunikere direkte med Gud i stedet for gennem en professionel præst. Man bliver undervist, og man underviser. Det bringer os nærmere Gud.

For mig er det sådan, at ritualerne og sproget i andre kirker ofte kom mellem mig og Gud. Her følte jeg mig derimod i tæt forbindelse med ham, hvilket gjorde, at jeg også følte mig mere knyttet til menneskene.”

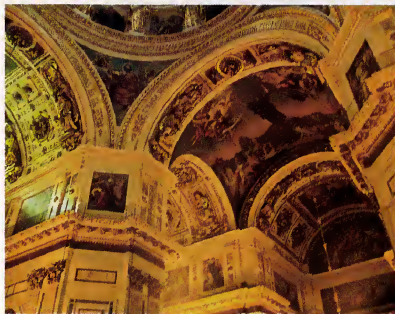
Da familien Terebinen vendte tilbage til Leningrad, efter at de var blevet døbt, satte de deres lid til, at venner i Helsingfors ville sætte dem i forbindelse med den finske missionspræsident, som på dette tidspunkt var Steven Mecham. Præsident Mecham og hans rådgiver, Jussi Kempainen, havde allerede besøgt medlemmer i Vyborg og Tallinn. De besøgte familien Terebinen og andre medlemmer i Leningrad. I december 1989 blev der oprettet små grene af kirken i disse tre byer.

Juri blev den første grenspræsident i Leningrad. Siden er grenen blevet delt i to med mere end 160 medlemmer. Der er nu også en gren i Moskva.

BAG SCENEN

I århundreder har kristendommen blomstret i Rusland. Den russisk ortodokse kirkes katedraler er blandt de mest farverige og iøjefaldende i landets arki-





Øverst: Med de nye tider i Sovjetunionen sker der en istandsættelse, der fører mange smukke katedraler og kirker tilbage til deres oprindelige formål. **Nederst:** Pavel Agafonov, studerende på Leningrads universitet, hørte første gang om Kirken, da han studerede i USA. Efter sin dåb fortalte han sine medstuderende om evangeliet. Hans værelseskammerater, Vladimir Shestakov og Andrej Chromovskich, sluttede sig til Kirken.

tektur, og troen på Gud var stærk blandt folket. Dengang var Leningrad stadig St. Petersburg eller Petrograd. Men i de sidste 45 år har de smukke kirker med deres skinnende guldkupler, ikoner og fine kunst været meget lidt brugt til gudstjeneste. Mange af bygningerne blev lavet om til museer eller skøjtebaner eller de blev brugt til lagerbygninger.

Sidste dages hellige har i årevis bedt om, at det gen-givne evangelium måtte blive bragt til alle verdens nationer. Så selv om det ser ud til, at *glasnost*, den nye åbenhed, er årsag til denne religiøse opblomstring, er det nok i højere grad et bevis på, at Herrens hånd stille har bevæget sig bag de jordiske begivenheders scene.

Den 6. august 1903 knælede ældste Francis M. Lyman fra De Tolvs Kvorum ned i sommerhaven i Leningrad og indviede Rusland til evangeliets forkyndelse. Igen i april 1989 knælede ældste Russell M. Nelson fra De Tolvs Kvorum bag rækkerne af de høje lindetræer og egetræer i den samme smukke have og bad om Herrens velsignelser over Sovjetunionen. Ældste Nelson og ældste Hans B. Ringger, som er medlem af De Halvfjerds og præsident for Det Europæiske Område, fortsatte med at mødes med lederne i den russiske republik for at opnå officiel anerkendelse af Kirken.

Siden foråret 1990, endnu før åbningen af Finlands østmission, fik missionærerne lov til at komme ind i USSR på kortvarige visa. Nu leder missionspræsident Gary L. Browning, professor i slaviske sprog ved Brigham Young University, mere end 20 russisktalende missionærer fra sit kontor i Helsingfors, næsten fem hundrede kilometer mod nord, idet han efter behov rejser til grenene i Leningrad, Tallinn, Vyborg og Moskva.

Den 19. september 1990 informerede Evgenij V. Tscernetsov fra rådet for religiøse anliggender under ministerrådet i Sovjetunionen ældste Ringger om, at rådet havde godkendt registreringen af grenen i Leningrad. Selv om alle menigheder i republikken skal registreres særskilt, forventes det, at fremtidige registreringer vil være rutine.

GRELEN I LENINGRAD

Den dag, jeg besøgte grenen i Leningrad (før dens nylige deling), bar to nyligt døbte unge kvinder deres bevægende vidnesbyrd. Dernæst talte præsident Browning og sagde, at Kirken er blevet en verdensomspændende kirke med ledere fra mange lande. „Kirken i Rusland er et barn,“ sagde han, „men dette barn vokser hurtigt. Den er stadig ung og ved at lære. I har udvist tro; nu må I føje kundskab til jeres tro. Tro uden kundskab fører til fanatisme, og kundskab uden tro er kold. Jesus Kristus har ved sit eksempel vist os, at hans kærlighed kommer af tro, der er afbalanceret med kundskab.“

I det lille teater, der fungerer som kirkebygning i Leningrad, føler medlemmer og besøgende en levende varme, som karakteriserer sidste dages helliges forsamlinger overalt. Dejlige håndtryk, arme der lægges om andres skuldre, omfavnelser og verbale udtryk for kærlighed synes næsten at oplyse det dunkle lokale.

Efter mødet fortalte flere studenter, hvordan de hørte om Kirken fra Pavel Agafonov.

Pavel lærte Kirken at kende i marts 1990, mens han studerede teknik og psykologi i USA. Forinden havde han besøgt mange kirker og stillet vanskelige spørgsmål. „Ingen af de kirker, jeg kom i, kunne besvare de spørgsmål, jeg havde,“ forklarer Pavel. „Jeg ønskede en rigtig kirke, en, som kendte Gud i dag.“

Han blev døbt i april 1990 og begyndte at tage sine venner med. Siden da har to af hans værelseskammerater, Andrej Chromovskich, som også studerer teknik og psykologi, og Vladimir Shestakov, halvprofessionel basketballspiller og idrætsstuderende, begge tilsluttet sig Kirken. En anden af Pavels venner, Valerij Pomazanov, som går på lærerseminarium, har ligeledes tilsluttet sig Kirken. Disse unge mænd er enige om, at der ikke findes noget sted, hvor de har fundet så meget fællesskab, både følelsesmæssigt og åndeligt, som de har fundet i Kirken.

Den 12-årige Roman Binan var en af de første, der

blev ordineret til diakon i Leningrad Gren. I skolen fortæller han sine venner om sine amerikanske venner – missionærerne. Han siger, at de er „unge mænd med stærk karakter, og jeg ønsker at vokse op og blive som dem.“

Jelena Stoljar, som er 26 år gammel, arbejder på et kulturcenter for børn og studerer til elektroingeniør. Hvad gjorde hende interesseret i evangeliet? „Jeg kan lide, at det ikke er let, og at der forventes en masse af os. Mit liv bliver forment af nye værdinormer, nye venner og det nye håb, som jeg har fået.“

Lige så snart Lilja Chuprova kom i Hjelpeforeningen, vidste hun, „at dette er det, jeg har søgt efter hele mit liv. Jeg er kommet hver søndag og har taget mine børn med.“ Hun og hendes datter, Alexandria, som er ni år gammel, blev døbt i august 1990. Lilja er fraskilt og opdrager to døtre og hjælper sin mor.

Selv om nogle af disse sovjetiske sidste dages hellige har lært det gengivne evangelium at kende fra forbindelser i udlandet, stammer det meste af Kirkens vækst i USSR fra, at medlemmer fortæller deres venner om evangeliet. Ved møder i Vyborg, Leningrad og Tallinn er der ofte flere besøgende venner end medlemmer.

Som de fleste i USSR har disse kirkemedlemmer lært fra deres barndom, at der ikke findes nogen Gud. Forestil jer deres glæde, når de opdager de „gode nyheder“ – selve betydningen af ordet *evangelium* – at Gud ikke blot er til, men som Andrej siger: „Han elsker os nok til at tale til os gennem en profet og sender sine tjenere, missionærerne.“

Mit liv har ændret sig 100%“ tilføjer Andrej. „Jeg går i den samme retning nu – men med en fuldstændig omvæltning i min tankegang og mine følelser. Kundskaben om evangeliet og det håb, det bringer, har ændret mit liv og vil ændre de af mine landsmænd, som er parate til det.“ □

Giles Florence jun. er assisterende redaktør af Ensigen.

Hvordan man lærer børn at tjene andre

Min far tog regelmæssigt et af os børn med, når han delte vores families overflod med andre," fortæller en tjenesteorienteret præstedømmebærer. „Far ønskede, at vi tidligt skulle lære at få øje på behov, at dele og tjene. Vi voksede op og troede, at sådan lever man."

Det er sådan, at vi næsten hvert minut af vores liv enten tjener andre eller bliver betjent. Balancen mellem at *give* og at *modtage* afhænger i høj grad af det, vi lærer som små.

En familie har en særlig familietradition: Når de laver søde sager, laver de altid nok til at kunne dele med en uden for familien. „Nu har selv de mindste børn forslag til, hvem vi skal give ‚det ekstra‘ til," siger moderen. „Til noget, der allerede er sjovt – at få noget sødt – har vi tilføjet en yderligere glæde – den at dele med andre."

Hvilken lærdom er der dog ikke i denne enkle idé. Børn, som vokser op med at dele, vil sandsynligvis

ikke finde det svært at tjene andre, når de bliver ældre.

Frelseren var både tjener og leder. Han lærte os: „Den som vil være den første af jer, skal være alles træl" (Mark. 10:44).

Forældre er ligeledes både tjenere og ledere. Forældre, som er uselviske i deres forhold til hinanden, bidrager til at opbygge en uselvisk indstilling hos deres børn. Ligesom Frelseren intet kunne „gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre" (Joh. 5:19), har vores børn brug for gode eksempler de kan følge.

At give af sig selv som mand eller hustru er en af måderne, hvorpå man kan vise børnene, hvordan man skal tjene.

SOM ÆGTEMAND kan du tjene din hustru ved at –

- hjælpe hende villigt derhjemme.
- hjælpe med at sørge for børnene.
- give hende en præstedømme-

velsignelse på tidspunkter, hvor der er særlig brug for det (bekymring, stress, træthed, sygdom).

- fortsætte din bejlen efter brylluppet.
- lære at kende hendes ansvar på arbejdet og i Kirken.
- lytte til hendes ideer og bekymringer og tale med hende om dem.
- elske hende.

SOM HUSTRU kan du tjene din mand ved at –

- bringe skønhed ind i hjemmet.
- få hjemmet til at fungere godt.
- fortsætte din bejlen efter ægteskabet.
- lære at kende hans ansvar på arbejdet og i Kirken.
- være hans partner og bedste ven.
- lytte til ham.
- elske ham.

Når børnene ser forældrenes uselviske eksempel, idet de tjener hinanden, vil de med større sandsynlighed også selv ønske at finde måder at tjene på.



SOM BARN kan du tjene dine forældre, brødre og søstre ved –

- at passe dine opgaver og passe på dine ejendele så godt, at du har overskud til at *tilbyde* din hjælp.
- ikke at beklage dig, når du bliver bedt om at hjælpe, så familie-medlemmerne kan lide at spørge dig igen.
- at lægge mærke til ting, der skal gøres – og gøre det uden at blive spurgt.

- elske alle i din familie.

Freiseren var selv et eksempel på tjeneste, som vi kan følge, da han talte om at give de sultne mad, de nøgne tøj, besøge de syge og tilfangetagne og være ven med den fremmede: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig” (Matt. 25:40).

TJENESTE INDEN FOR FAMILIEN

.....

Små børn kan måske bedre forstå ordet *hjælpe* end *tjeneste*. Børn forstår, at vi alle har brug for hjælp af og til. Selv mødre og fædre har brug for at hjælpe hinanden og har brug for hjælp fra deres børn.

Hver dag er der tallose tjenestegerninger, et barn kan udføre, som f.eks. at hjælpe i køkkenet, løbe ærinder, tage sig af yngre brødre og søstre, rydde op eller hjælpe til i haven.

Hvis vi taler med børnene, når de er ganske små, om værdien af at hjælpe, dele og tjene, opfoster vi en indstilling til tjeneste, der former deres syn på verden.

Det giver børnene et stærkt tilhørsforhold, når de hjælper andre i familien. F.eks. kan ældre børn hjælpe de yngre med at lære ting som at cykle, gribe en bold, tælle, spille spil eller arbejde med hobbies. De kan hjælpe dem med lektierne og læse historier for dem.

Nåret barn har travlt med at hjælpe, er der mindre sandsynlighed for, at det bliver selvcentreret. Det kan være en modvægt mod splid og skænderier, at vi lærer vores børn at „elske og tjene hinanden” (se Mosiah 4:14-15).

Præsident Spencer W. Kimball lærte os: „Når vi er optaget af at tjene vores medmennesker, hjælper vi dem ikke alene med vores gerninger, men vi sætter vores egne problemer i et nyt lys . . . Der er mindre tid til at interessere os for os selv” (*Ensign*, dec. 1974, s. 2).

TJENESTE UDEN FOR DEN UMIDDELBARE FAMILIE

.....

En gnaven nabo blev ven med en familie, som valgte at acceptere ham i stedet for at blive fornærmede. „Vi følte os tilskyndede til at gå

over til hr. Sloan og tilbyde ham hjælp,” siger faderen. „Vi gav ham noget hjemmelavet brød og vaske-
de hans vinduer udvendigt, fordi det var svært for ham.

Børnene påstod, at de aldrig før havde set ham smile. Men de har set ham smile ofte siden da. Bobby på syv år henter hr. Sloans post hver dag efter skoletid. Susie på 12 går tur med hr. Sloans hund. Og Peter på 15 slår hans græs.

At tjene hr. Sloan har lært os at elske ham, og vi tror, at han har lært at elske os.”

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Gud er virkelig opmærksom på os, og han vogter over os. Men det er som regel gennem et andet jordisk menneske, han opfylder vores behov. Derfor er det så vigtigt, at vi tjener hinanden . . . Ofte består vores tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give enkel hjælp i meget enkle opgaver, men hvilke vidunderlige konsekvenser kan der ikke komme af enkle handlinger og af små, men bevidste gerninger!” (se *Den danske Stjerne*, dec. 1976 s. 1).

Vi behøver ikke at vente med vores tjeneste, til vi finder et eller andet fantastisk middel eller projekt. Ofte er det det enkleste og mest åbenlyse, der er mest brug for, som f.eks. en telefonopringning eller et brev.

GRUNDE TIL AT TJENE OG FORDELE VED DET

Jesus lærte os, at vi skal tjene hinanden uden tanke for at modtage ros eller belønning. Selv små børn kan lære at gøre ting anonymt. De kan lide at gøre hemmelige gode gerninger som f.eks. at pudse familiens søndagssko eller rede en søsters seng. Hvis et barn oplever de

gode følelser, der følger helt naturligt, vil det søge at finde andre måder at hjælpe på.

Man må udtrykke oprigtig påskønnelse og opmuntring, når ens barn tjener. Men vær på vagt over for alt for meget ros og anden tilskyndelse. Det kan alt for let erstatte den virkelige belønning ved tjeneste. Belønninger kan hjælpe med at *rette* problemer hos et barn, men

man må ikke forvente, at det lærer børnene at gøre *det rigtige af den rette årsag*. Med et kærligt eksempel og omgivelser, hvor indbyrdes tjeneste praktiseres tålmodigt og oprigtigt, kan børn lære at tjene villigt.

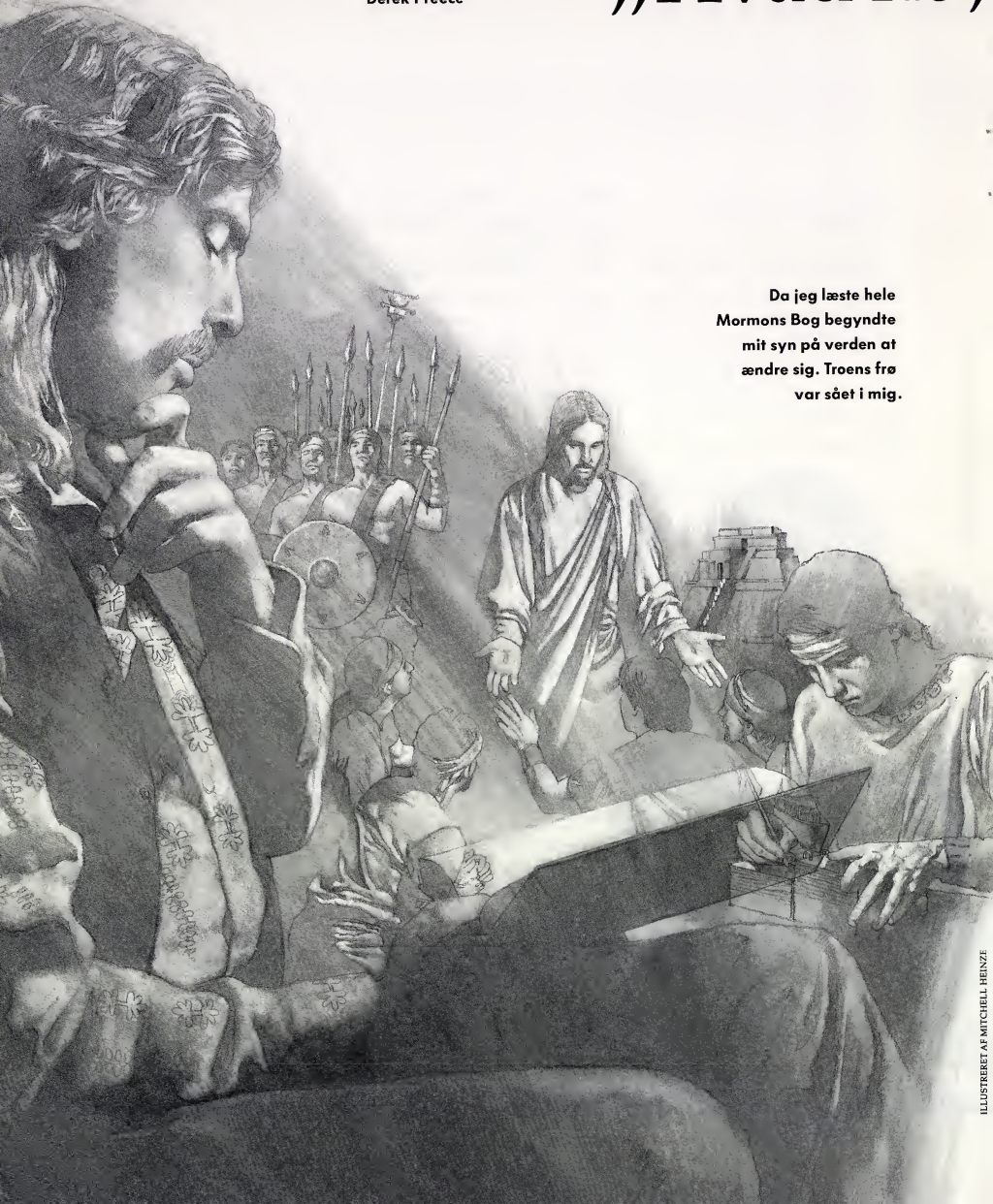
Begynd i dag! Find som familie måder, hvorpå I kan begynde at tjene mere. Drøft måder, hvorpå I kan finde større glæde i den tjeneste, I måske allerede yder. □



Derek Preece

„Hvad nu,

Da jeg læste hele
Mormons Bog begyndte
mit syn på verden at
ændre sig. Troens frø
var sået i mig.



hvis det virkelig er sandt?"

Jeg husker ikke de nøjagtige ord, jeg brugte, da jeg fortalte min biskop, at jeg havde besluttet mig til ikke at tage på mission. Men jeg husker tydeligt hans skuffelse og det næste spørgsmål, han stillede mig: „Kender dine forældre din beslutning?"

Selvfølgelig gjorde de ikke det; jeg havde ikke talt med nogen om det. Da jeg gik ud af biskoppens kontor den dag, tænkte jeg: „Hvor er jeg glad for, at det er overstået."

Det var ikke, fordi jeg ikke var blevet undervist i evangeliet. Vores familie var meget aktiv, jeg kom til alle mine møder, og jeg havde fuldført seminar. Jeg er sikker på, at alle regnede med, at jeg ville tage på mission.

Jeg boede hjemme, gik i en nærliggende skole og forsøgte at finde et job. Mit hår var langt, den tids „hippie"-mode, så det var svært for mig at finde et arbejde. Efterhånden som mit hår voksede, voksede konfrontationen mellem min far og mig også. Da han bad mig om at blive klippet, gik jeg hjemmefra og tilbragte tre dage sammen med en ven. Min tilbagevendende uden at være klippet var min måde at vise ham, at jeg ville gøre, hvad jeg havde lyst til.

Der var flere medlemmer af wardet, der fortalte mig, at min beslutning om ikke at tage på mission havde bragt mine forældre sorg. Jeg kom mindre i Kirken, efterhånden som jeg begyndte at føle, at de voksne i wardet ikke brød sig om min indstilling og min hårlængde. (Det var først meget senere, jeg fandt ud af, at de havde bedt utallige gange for, at der skulle ske noget i mit liv, som ville hjælpe mig med at finde mig selv).

Når jeg kom i Kirken, kom jeg til ældsternes kvorumsmøde, selv om jeg ikke var blevet ordineret til ældste. En søndag morgen sagde ældsternes kvorumspræsident: „Vi vil gerne kalde dig som hjemmelærer. Vil du acceptere denne kaldelse?"

Chokeret svarede jeg ja.

„Din kammerat er Bill Brothers," fortsatte han.

Så snart jeg gik ud af bygningen, begyndte jeg at planlægge, hvordan jeg kunne slippe ud af det. Netop da kom Bill Brothers over til mig. Vi var næsten på samme alder, og jeg havde kendt ham siden vores tid i Primary.

„Vi skal nok være hjemmelærerkammerater, hva?" sagde Bill.

„Ja, det ser sådan ud," svarede jeg mørkt.

„Hvorfor viser vi ikke alle fyrene i wardet, hvordan hjemmelærerearbejde virkelig skal gøres?" sagde han.

Den tanke ramte mig som et lyn. Ja! Vi ville vise mændene i vores ward, hvordan hjemmelærerearbejde skulle gøres! Vi skulle gøre det bedre end nogen af dem, og måske ville det så mane kritikken af min indstilling og min hårlængde i jorden. Bill og jeg besluttede, at det første, vi skulle gøre, var at spørge faderen i de to familier, vi havde fået, hvad de gerne ville have, vi skulle undervise deres familie i.

Bill lavede aftalerne. Jeg troede, at fædrene ville bede os om at lære børnene, hvordan de skulle komme ud af det med hinanden eller noget lignende – men jeg tog fejl.

„Jo, drenge," sagde bror Smith, „vores familie har prøvet på at læse Mormons Bog. Da vores børn er temmelig små, er det af og til svært for dem at forstå, hvad vi læser. Jeg synes, det ville være alletiders, hvis I ville fortælle de vigtigste historier fra Mormons Bog i kronologisk orden."

Da vi forlod familien Smiths hjem, foreslog Bill, at vi besøgte dem mere end en gang om måneden. Bill skul-

Det var ikke, fordi jeg ikke var blevet undervist i evangeliet. Vores familie var meget aktiv, jeg kom til alle mine møder, og jeg havde fuldført seminar. Jeg er sikker på, at alle regnede med, at jeg ville tage på mission. Men . . .

le på mission om ca. tre måneder og ville gerne fortælle dem historierne fra Mormons Bog, før han rejste.

Bill foreslog også, at vi begyndte med Ethers Bog, da den kronologisk var den første. Han ville fortælle den første halvdel fra Ether, og jeg skulle fortælle den sidste. Jeg troede, at denne opgave ville blive let, men nu vidste jeg, at jeg måtte bruge noget tid på forberedelse. Uden begejstring indvilligede jeg.

Lige før vores første besøg, læste jeg hurtigt den sidste del af Ether og håbede, at jeg kunne huske nok til at klare mig. Da vi kom til familien Smith, bredte en smuk følelse af forventning sig i stuen. Jeg følte mig flov over, at jeg ikke var så godt forberedt som Bill, og jeg gik derfra med en beslutning om, at jeg ville være bedre forberedt næste gang.

I de næste to måneder læste jeg hele Mormons Bog. I begyndelsen læste jeg den, så jeg kunne referere historien for familien Smith. Men snart begyndte jeg at spørge mig selv: „Hvad nu, hvis det virkelig er sandt?“

Min indstilling begyndte at ændre sig, da jeg lærte evige principper af Nephi, Lehi og Jakob. Da jeg læste Almas bøn for sin vildledte søn, Alma den Yngre, forstod jeg mine forældres fortvivlelse over mig. Jeg følte Helamans ånd, da han skrev om sine trofaste sønner, og jeg spekulerede på, om jeg ville have været lige så modig som dem. Jeg læste om Frelserens besøg og hans lærdomme. Jeg lærte, at nephiterne blev udryddet på grund af deres ugudelighed. Til sidst læste jeg i Moroni, at vi ville mødes på dommedag, og at Herren ville holde os ansvarlige for de ord, der står i Mormons Bog. Jeg følte, at Moroni havde skrevet det specielt til mig.

Pludselig vidste jeg, at Mormons Bog var sand! Tro-

ens frø var blevet plantet i mig, og nu var det vokset, så jeg næsten ikke kunne rumme det. Jeg ønskede at fortælle alle, jeg mødte, om den glæde jeg følte ved at finde ud af, at Mormons Bog var sand, at Joseph Smith i sandhed var Guds profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme var sande. Jeg græd af taknemmelighed over at have modtaget dette vidnesbyrd.

Jeg kørte over til biskop Toolsons hus og bankede på døren. Han inviterede mig indenfor og spurgte, hvad han kunne gøre for mig. Udadtill så jeg ikke anderledes ud – mit hår var længere end nogensinde; men indvendigt havde jeg oplevet en forandring i hjertet. Ordene strømmede ud af mig: „Jeg vil gerne på mission.“

Biskop Toolson smilede og bad mig komme ind i stuen. Han åbnede sin mappe og tog min missionær-anbefaling frem. Han havde allerede udfyldt den fuldstændig, undtagen en rubrik – og det var det første, han spurgte mig om nu: „Hvornår vil du gerne af sted?“

„Så hurtigt som muligt,“ svarede jeg. Jeg kunne næsten ikke vente med at komme af sted! Biskop Toolson fortalte mig, at jeg skulle indsende et billede af mig selv – med den rigtige missionærfrisur. Jeg forsikrede ham om, at det ville jeg gøre med det samme.

Jeg fik min kaldelse den 4. august 1972. I løbet af min mission bar jeg ofte højtideligt vidnesbyrd om, at jeg af egen erfaring vidste, at Mormons Bog var sand. Jeg lærte folk, at hvis vi ville opmuntre andre til at studere Mormons Bog, samt bede om og forsøge at efterleve dens lærdomme, ville de også opdage dens sandhed.

□

Derek Preece bor i Grossmont Ward, Santee California Stake.

BØRNESTJERNEN

ISSN 0107-2145

140. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE OKTOBER 1991





ALMA UNDERVISER OG DØBER



Alma slap væk fra den onde kong Noas tjenere og gemte sig i mange dage. Mens han gemte sig, skrev han Abinadis ord ned. Mosiah 17:2-4



Alma omvendte sig fra sine synder og gik omkring og underviste i hemmelighed i Abinadis ord. Alma bad folket om at have tro på Jesus Kristus og om at omvende sig. Mosiah 18:1, 7



Om dagen gemte Alma sig imellem træerne ved en kilde, kaldet Mormons Vande. Mosiah 18:4-5



De, som troede på Almas lærdomme, kom til Mormons Vande for at blive døbt. Alma døbte 204 personer ind i Kristi Kirke. Mosiah 18:8-11, 16-17



Alma ordinerede præster, som skulle undervise folket. Han bad dem om at undervise i omvendelse og tro på Jesus Kristus. Alma sagde, at præsterne skulle arbejde for at forsørge sig selv. Mosiah 18:18, 20, 24



Almas folk elskede og tjente hinanden. De var taknemmelige for at have lært om Jesus Kristus, deres Forløser. Mosiah 18:29–30



Kong Noas tjener så i hemmelighed Alma, da han underviste folket. Kongen sagde, at Alma vendte folket mod ham, så han sendte en hær ud for at slå dem ihjel. Mosiah 18:32–33



Gud fortalte Alma, at kong Noas hær ville komme. Folket samlede deres familier, kvæg og andre ejendele og flygtede ud i ødemarken. Mosiah 18:34, 23:1



Gud gav Alma og hans folk styrke, så de kunne undslippe. Kong Noas hær søgte efter dem, men fandt dem ikke. Mosiah 19:1, 23:2



Efter at have rejst otte dage i ødemarken, kom Almas folk til et smukt land med rent vand. De såede afgrøder og byggede huse. Mosiah 23:3–5

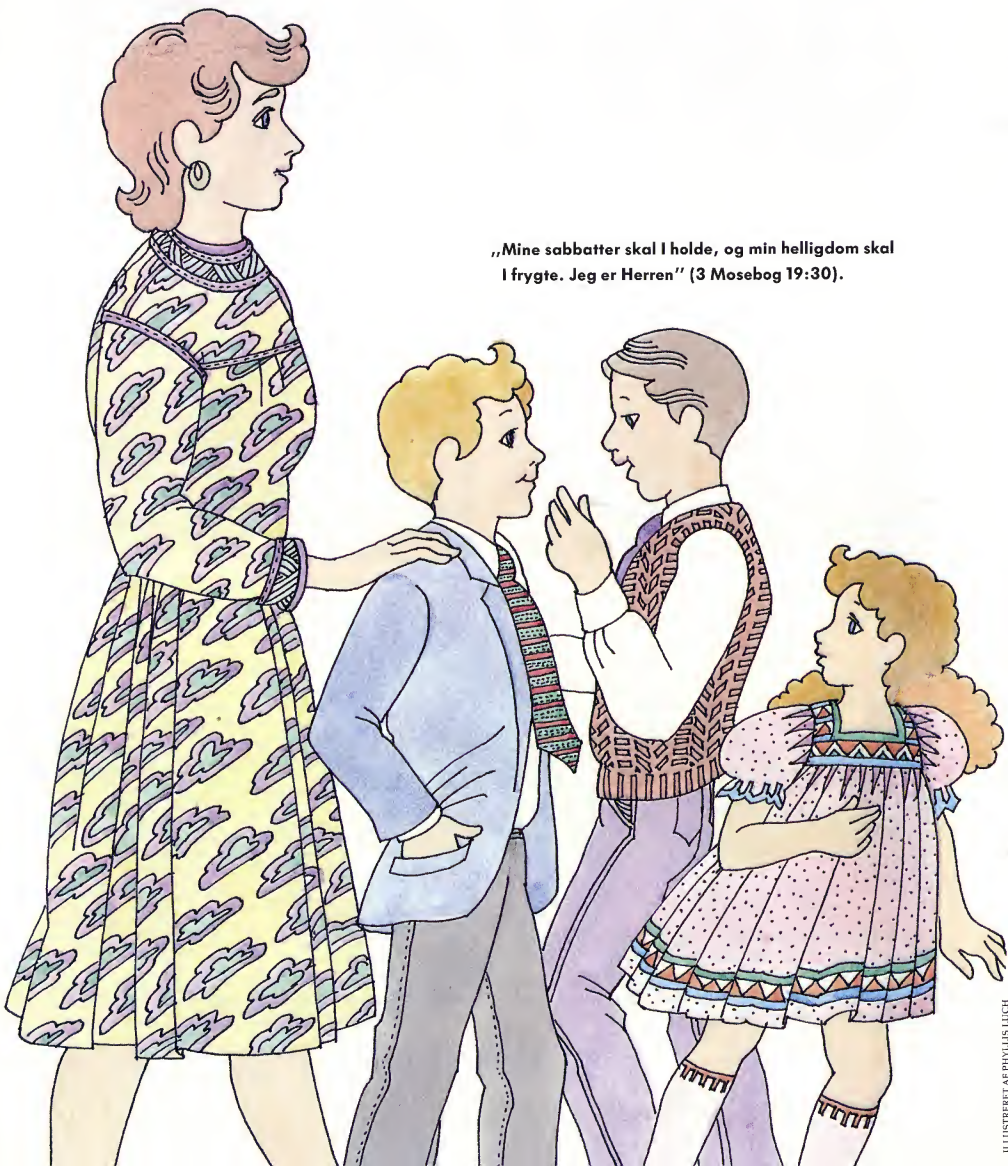


Folket ønskede, at Alma skulle være deres konge, men Alma fortalte dem, at Gud ikke ønskede, at de skulle have en konge. Gud ønskede, at de skulle være frie. Mosiah 23:6–7, 13

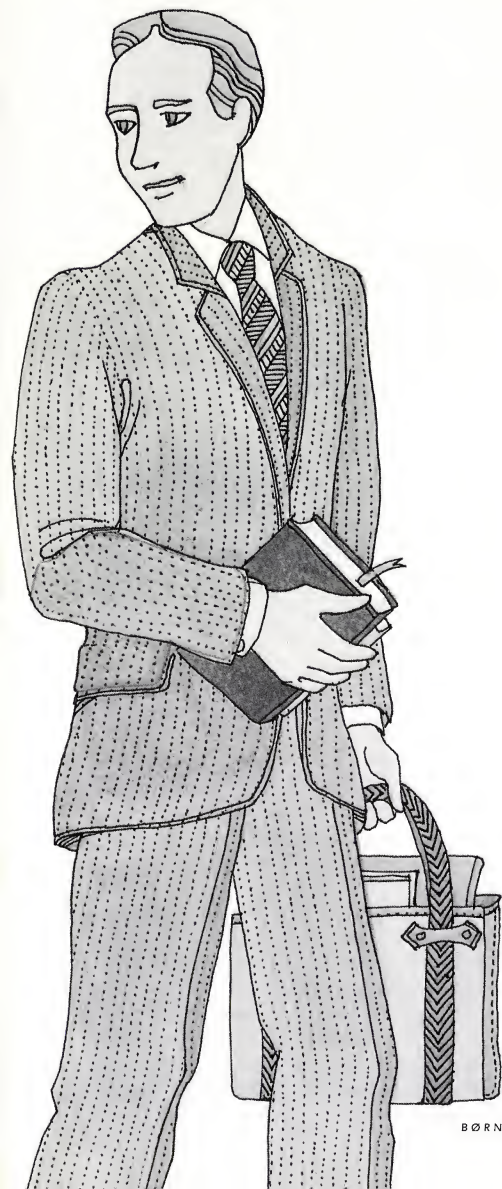
Leslie Ethington

MERE

„Mine sabbatter skal I holde, og min helligdom skal I frygte. Jeg er Herren“ (3 Mosebog 19:30).



END BLOT ET ORD



Orgelmusikken spillede, mens Johnny fulgte sin far, mor og lillesøster ind i kirkesalen. Han stak sine hænder i lommerne, mens han modstod lysten til at give sin ven, Kasper, et venskabeligt puf, da han gik forbi. Johnny havde lært af tidligere erfaring, at det ikke var hverken det rette tidspunkt eller det rette sted at hilse på en ven på den måde.

Hans familie gik stille ind på den femte række, hvor de sædvanligvis sad. Mens Johnny sad der, lod han sine fingre løbe langs pressefolden på sin nye bukser. Det var svært at være opmærksom på manden på forhøjningen. Han talte alligevel kun til de voksne.

Johnny begyndte at tænke på sin fødselsdag. Han blev snart otte år gammel. Om tre uger skulle han døbes. Han havde talt med far om det i aften.

„Når du er blevet døbt, Johnny,“ havde far sagt, „vil alt det, du gør forkert, være dit ansvar.“ Far fortalte, hvordan Helligånden ville hjælpe ham med at træffe gode beslutninger, så han kunne gøre det rigtige.

Far havde også talt om nadverens betydning og de ærbødige følelser, han skulle have. „Nu, hvor du er gammel nok til at være medlem af Kirken, så er du også gammel nok til at prøve at være mere ærbødig i Kirken og til at kende nadverbønnerne. Det er vigtigt, at dine tanker også er ærbødige. Nadveren hjælper med at huske de løfter, vi gav, da vi blev døbt.“

Johnny forstod ikke, hvordan hans tanker kunne være ærbødige. Hans lærer havde talt om at være ærbødig under nadvermødet, og det så ud til, at hun troede, at Johnny vidste, hvordan man var det.



Måske betyder det bare at være stille, mente Johnny. Jeg vil prøve at sidde så stille, som jeg kan, og se, om jeg har det anderledes, mens nadveren bliver omdelt.

Han sad stille et øjeblik med sine ben dinglede ud over bænkekanten. Så begyndte hans tæer at føles underlige. Han begyndte at svinge sine ben frem og tilbage. Han svingede mere og mere, indtil han lavede støj, når han ramte bunden af bænken.

„Shh!“ hviskede hans mor. „Johnny, vær ærbødig!“

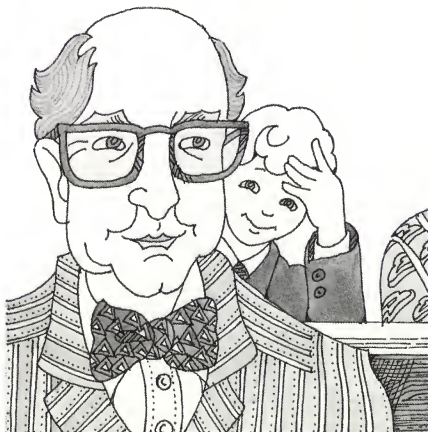
Johnny troede, at han var ærbødig – han havde ikke sagt noget.

Ærbødighed betyder nok, at man ikke sidder og



sparker med benene – selv om tæerne føles underlige, tænkte han.

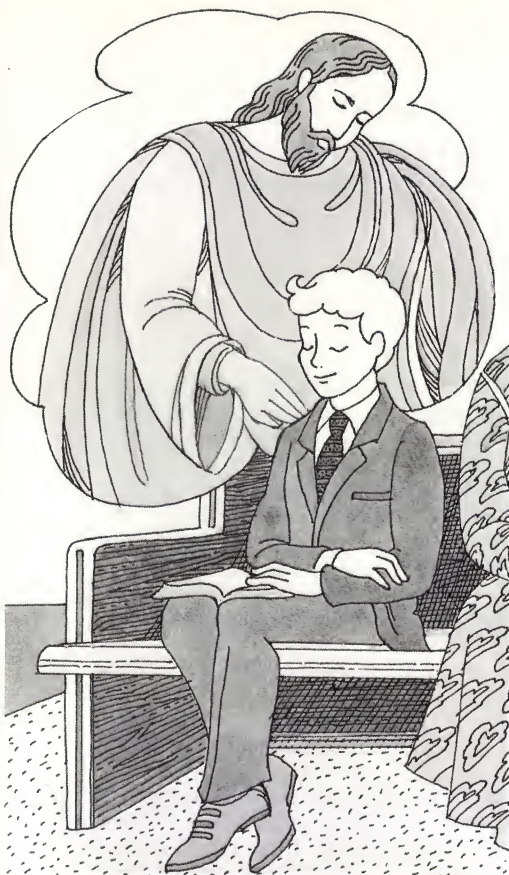
Johnny sad meget stille. Han prøvede at føle ærbødighed under nadveren, men han følte kun træthed ved at sidde på den store, hårde bæk. Han så bror Holm, der sad foran ham. Han var en ældre mand med store briller. Brillerne havde tykke linser. Hvis Johnny sad yderst på bænken, og når bror Holm holdt sit hoved rigtigt, kunne Johnny se gennem brillerne. De fik alting til at se sjovt ud. Rasmus, Johnnys ven, så helt sløret ud, som om han var



under vandet. Johnny flyttede sig, så han kunne se, hvordan bror Holms briller fik andre ting til at se ud. „Sid stille, Johnny. Vær ærbødig,“ hviskede hans mor.

Johnny havde glemt, at han skulle være ærbødig. Han satte sig tilbage på den hårde bæk. Han prøvede at komme til at sidde godt, så han kunne sidde stille og være ærbødig.

Så lagde han mærke til en mand med et overskæg. Manden sad ved siden af Johnnys primarylærer. Mens Johnny kikkede på ham, faldt han i søvn. Så skete der noget meget mærkeligt. Hver gang manden åndede ud, vibrerede hans skæg, som om vinden blæste på det. Johnny havde aldrig set noget lignende. Jo længere han så på det, desto morsommere blev det. Pludselig lød der en lang, blid fløjte tone fra



Johnny huskede det billede, som hans primarylærer havde vist klassen, hvor Jesus hang på korset. Der var søm igennem hans hænder og fødder, og blod –

ham. Det så ud som om overskægget hoppede. Johnny begyndte at le.

„Shh! Lad være med at le, Johnny! Prøv at være ærbødig.“

Johnny vendte sig den anden vej, så han ikke kunne se den sovende mand. Da han vendte sig om, lagde han mærke til taleren, der stod ved mikrofonen. *Det er bror Christensen, vores hjemmelærer*, tænkte Johnny. Han lyttede til bror Christensen.

Bror Christensen talte om, da Frelseren døde. Johnny huskede det billede, som hans primarylærer havde vist klassen, hvor Jesus hang på korset. Der var søm igennem hans hænder og fødder, og blod –

Blod! Det mindede Johnny om en dag i sidste uge, hvor han prøvede at køre på sin nye cykel. Han faldt af den og ramte en skarp sten, som skar hans knæ. Blodet var strømmet ned ad hans ben og kom på bukserne. Det gjorde virkelig ondt! tænkte Johnny og trak op i buksebenet. Hans knæ så stadig ret slemt ud, selv med plasteret på.

Johnny sad meget stille. Han tænkte på, hvordan det ville være, hvis nogen hamrede et søm igennem hans hånd. *Hvorfor lod Jesus disse mænd gøre ham fortræd?* spekulerede han.

„Jeg ved, at Frelseren led, blødte og døde, fordi han elskede os så meget,“ sagde bror Christensen. „Og når vi deltager i nadveren, så lover vi, at vi altid vil huske ham.“

Jesus må virkelig have elsket mig for at dø for mig, tænkte Johnny. Da jeg spiste brødet og drak vandet under nadveren, var det til minde om hans legeme og blod. Pludselig var det som om, at Jesus sad der ved siden af ham på bænken. *Er det denne ærbødige følelse, som mor, far og min lærer talte om?* Johnny huskede en sang, han kunne lide at synge i Primary:

Her er Guds hus, og han er her i dag.

Han hører hver sang og lytter til vor bøn.

Da søster Petersen bad afslutningsbønnen, foldede Johnny sine hænder og bøjede hovedet og lyttede omhyggeligt.

Næste uge, lovede han sig selv, efter han havde sagt amen sammen med de andre medlemmer, vil jeg være ærbødig under hele nadvermødet. Jeg vil ikke tale, sidde uroligt, le eller sparke med fødderne. Og under nadveren vil jeg tænke på Jesus og prøve at føle ham hos mig igen. □

NÅR JEG TIL KIRKE GÅR

Laurel Rohlfing



„Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem“ (Mattæus 18:20).

Hvis du ønskede at styrke dit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, hvor ville du så gå hen? Til en fodboldkamp? En forlystelsespark? Et cirkus? Ville du tage på vandretur eller fisketur eller til en koncert? Selvfølgelig ikke. Du ville gå i kirke.

Når du er i Kirken, kan du føle dig nærmere vor himmelske Fader og Jesus. Jesus sagde: „Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem“ (Matt. 18:20). Dit vidnesbyrd kan blive styrket i Kirken, efterhånden som du lærer evangeliet at kende. Når du beder, synger og hører taler og lektier, kan Helligånden give dig en varm, lykkelig følelse, som hjælper dig med at vide, at evangeliet er sandt. Når du tager nadveren, kan du huske Jesus og føle hans Ånd, mens du fornyr de løfter, du gav ved din dåb. Når du er sammen med dine venner i Kirken og føler deres støtte, kan

det hjælpe dig med at leve, som Jesu levede, og med at vælge det rette.

At komme i kirke kan hjælpe dig med at vide, at Jesus Kristus er vor himmelske Faders Søn og vores Frelser, at Joseph Smith var en profet, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke, og at vi ledes af en profet i dag. Det er vigtigt at være i kirke hver søndag, hvis man ønsker at vide, at evangeliet er sandt!

Instruktioner

Farv billederne, lim dem på karton og klip dem ud langs de stiplede linier. Prik huller, hvor det er angivet. Sæt billederne sammen med garn og bind en knude på det. Nu kan du bladre i siderne én efter én, mens du læser versene eller synger sangen. „Når jeg til kirke går“ (Syng med mig, B-52). Den vil minde dig om, at dit vidnesbyrd kan styrkes i Kirken.

Forslag til fællestid

1. Tegn et enkelt omrids af en kirkebygning med flere vinduer. Bed børnene om at tegne billeder

af de ting, de gør i Kirken for at styrke deres vidnesbyrd. Bed dem om at lime billederne på vinduesåbningerne.

2. Bed de mindste børn om at agere det, de gør i Kirken. Læs versene eller syng sangen, mens de gør det.

3. Bed børnene om at nævne sange, som hjælper dem med at lære om vor himmelske Fader og Jesus. Fortæl dernæst, hvilke vigtige sandheder, hver af de nævnte sange fortæller om. Syng sange, deriblandt „Når jeg til kirke går“ (Syng med mig, B-52).

4. Del de ældre børn i grupper. Giv hver gruppe en kopi af en nylig afholdt konferencetale, hvor nogle få vigtige afsnit er understreget, deriblandt talerens vidnesbyrd (sådanligvis i slutningen). Bed dem om at læse de understregede afsnit og vidnesbyrddet. Drøft, hvad vidnesbyrddet betyder for talen.

5. Drøft, hvordan børnene kan vide, at de føler Helligånden. Hjælp børnene med at erkende Ånden, når den er til stede, ved at gøre opmærksom på det særlige, de føler. Gør dette i løbet af hele året. □

JEG KAN
FÅ ET
VIDNESBYRD
I KIRKEN

NÅR JEG GÅR
I KIRKE



Jeg altid føler mig så glad,
når jeg til kirke går.



Mens orglets toner kalder blidt,
så går jeg stille til min plads.



Jeg nikker venligt til enhver,
når jeg til kirke går.



Jeg synger til vor Faders pris,
når jeg til kirke går.



Mens hovedet jeg bøjer ned,
min bøn til Himlen når.



Jeg taler ikke, men jeg sidder tyst,
når jeg til kirke går.



Om Gud i Himlen lærer jeg,
når jeg til kirke går.



Jeg takker for hver blomst, hvert træ,
for venner og familie,
for alt det smukke, jeg kan se,
når jeg til kirke går.

„HVAD ER JEG?“

Melissa Blanchard

Hvad er det, som kan være en cirkel, et kvadrat, en rektangel, en trekant eller en næsten hvilken som helst anden form? Hvad forestiller et billede af et træ, en hest, en by eller endog en klovn? Hvad har mange stykker, hver med sin egen størrelse, form og udseende? Har du gættet det? Hvad med endnu lidt hjælp? Hvad forestiller et billede, når du sætter stykkerne sammen? Hvis du har gættet på et puslespil, så har du ret.

„Hvad er jeg?“ var et af navnene på de første puslespil, fordi alle delene skulle passe rigtigt sammen, før man kunne se billedet. For mange år siden trykte dem, der lavede puslespil, ikke noget billede af det færdige resultat på æsken som en hjælp til at samle puslespillet.

De nutidige puslespil blev opfundet i et trykkeri i London omkring 1760. De første puslespil blev lavet et ad gangen af flade stykker træ, hvorpå der var tegnet kort. Puslespillene blev brugt til at lære børn geografi og historie, mens de samtidig fik en mulighed for at lege. Efterhånden som puslespil blev mere populære, blev alfabetet, tabellerne, bibelhistorier og beretninger om gode geminger trykt på dem.

I dag bruger de fleste fabrikanter af puslespil tykt

pap i stedet for træ. Puslespil, der er ens bliver lagt oven på hinanden og så skåret på samme tid. Maskinen, der bruges til at skære de forskellige former ud, kaldes en kontursav.

Vor tids puslespil benytter billeder fra børnerim, berømte kunstværker og berømte helte. Nogle fabrikanter kan endog lave puslespil af private fotografier. Puslespil kan indeholde fra under 10 brikker til flere tusind.

Puslespil er så populære i England, at man der har lavet en klub. Medlemmerne bytter mange tusind forskellige puslespil indbyrdes. Flere i klubben laver regelmæssigt tre eller fire komplicerede puslespil om ugen.

Hvis du vil lave dit eget puslespil, skal du først skaffe dig et billede. Du kan bruge billedet på næste side og farvelægge det. Du kan også vælge et fra et blad eller en plakat, eller du kan tegne og farvelægge dit eget billede. Lim billedet på et stykke karton og klip kartonet til efter billedet. Med en blyant tegnes forsigtigt krogede linier over hele billedet fra den ene side til den anden og fra øverst til nederst. Dernæst klippes langs linierne. Bland stykkerne og bed et medlem af din familie eller en ven om at lægge dit „Hvad er jeg?“-puslespil sammen. □



ET BESØG PÅ TEMPELPLADSEN

Folk fra hele verden besøger tempelpladsen i Salt Lake City i Utah. De fleste af disse mennesker tilhører ikke Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men har læst om tempelpladsen i blade eller historiebøger, eller også har de set billeder af den i fjernsynet. Mange mennesker har hørt indspilninger med Tabernakelkoret eller set dem i fjernsynet, og så kommer de for selv at se og høre koret.

I den første uge i april og oktober hvert år er de fleste besøgende på tempelpladsen medlemmer af Kirken. De er i Salt Lake City for at deltage i Kirkens konference. Der er en fredfyldt, rolig atmosfære på pladsen, og de besøgende kan bruge deres tid på at nyde de smukke haver, se bygningerne og monumenterne og lære mere om Kirkens historie.

Templet i Salt Lake City

Arbejdet på templet begyndte i 1853, seks år efter at pionererne kom til Salt Lake-dalen. Templets mure består af granitblokke, som blev udhugget i et stenbrud omkring 35 km fra templet. I begyndelsen brugte pionererne okseforspand til at trække vogne, der var læsset med store sten, fra stenbruddet til byggepladsen. I 1873 blev granitten transporteret ad den nye jernbane. Templet blev færdiggjort og indviet i 1893 – 40 år efter at man begyndte at bygge det.

Tabernaklet i Salt Lake City

Tabernaklet, som var færdigt i 1867, er den ældste bygning på tempelpladsen. Det usædvanlige kupelag er et forbløffende stykke arkitektur. Kirkens ge-

neralkonferencer afholdes i Tabernaklet, og Tabernakelkoret øver og optræder der hver uge.

Assembly Hall

Assembly Hall blev bygget som et mødehus for de tidlige medlemmer af Kirken. Den blev bygget af granit, der var til overs ved bygningen af templet. Assembly Hall er blevet istandsat og genindviet i 1983. Den bruges nu til særlige koncerter og arrangementer. Flere stave i Salt Lake City bruger også denne smukke bygning til deres stavs-konferencemøder.

Det nordlige besøgscenter

Besøgende på Tempelpladsen kan gå ind i besøgscenterne for at få oplysninger eller deltage i rundvisninger med guide. En kopi af Thorvaldsens Kristusstatue – som kan ses udefra – står i det nordlige besøgscenter. Der ses også smukke vægmalerier med motiver fra Det Gamle og Det Nye Testamente.

Det sydlige besøgscenter

I det sydlige besøgscenter kan de besøgende lære om Mormons Bog. Der er også udstillinger, der omhandler formålet med templet.

Nauvoo-klokken

Denne klokke, der er støbt i England midt i 1800-tallet, blev sendt som en gave til Kirken fra de britiske omvendte. Den blev ophængt i tårnet på templet i Nauvoo. Da de hellige forlod Nauvoo, tog de klokken med til Salt Lake City. Den blev anbragt her på Tempelpladsen i 1966, hvor den stadig slår hver time. □



Templet i Salt Lake City



Det nordlige besøgscenter



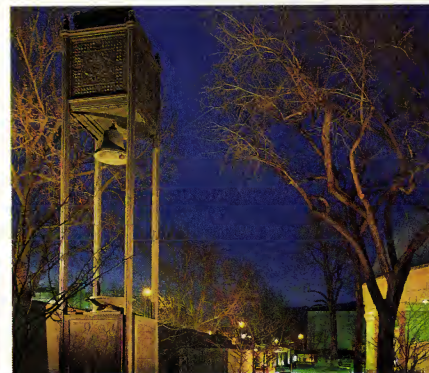
Tabernaklet i Salt Lake City



Det sydlige besøgscenter



Assembly Hall



Nauvoo-klokken

FOTO: JOHN SANDER

MAGDALENA NILSSON

FRA HANINGE I SVERIGE

Lawrence Cummins



Cykling hjælper Magdalena (øverst) med at holde sig stærk og sund. Hun har vundet flere medaljer (nederst) i gymnastikkonkurrencer og ved at løbe (modstående side).

Det, som Magdalena Nilsson næsten allerbedst kan lide, er at løbe. Og dette dejlige, beslutsomme energibundt er meget god til det. I løbet af de sidste par år har hun vundet medaljer ved adskillige mesterskaber i løb. Hun har også vundet medaljer ved gymnastikkonkurrencer. Magdalenas mor og far løber også ligesom hendes storebror, Sebastian, og hendes søstre, Charlotta, Anna-Maria og Alexandra. Hele familien kan lide at sejle, stå på ski og gøre gymnastik.

Børnenes mor, Ingrid Nilsson, er wardsorganist og også rådgiver i Primary og lærer i Hjelpeforeningen. Per Nilsson, børnenes far, er andenrådgiver i biskoprådet i deres ward. „Magdalena er den bedste missionær i vores familie,“ siger bror Nilsson. „Hun har ofte venner med til Primary. Hun har sans for historie og nyder at læse i Mormons Bog. Af og til læser hun dele af den for sine venner.“

Musik er vigtig for Magdalena, som har lært at synge i offentlige forsamlinger. Hun synger i kor og synger ofte solo. I skolen er hun

især interesseret i matematik, engelsk, drama, tegning og selvfølgelig musik.

Foruden deltagelse i sport sammen med familien kan Magdalena lide at køre på cykel og lege skjul og spille håndbold med sine venner. Hun nyder også at løbe på en forhindringsbane i nærheden. Når vejret ikke er så godt, laver hun nogle gange tøj til sine dukker eller leger med sin bror og sine søstre.

„Jeg kan godt lide at gå i kirke,“ siger Magdalena, „fordi det hjælper mig med at lære at gøre det, der er rigtigt.“ Hun har fået et vidnesbyrd om evangeliets sandhed ved at bede og studere Mormons Bog og ved at tjene sin familie og andre.

Enhver som kommer i familien Nelssons hjem føler den ånd af sammenhold og kærlighed, der findes der. Børnene hjælper med at planlægge og forberede familieaftener, familieudflugter og ferier.

Magdalena er især interesseret i traditioner ved højtiderne. En af hendes yndlingshøjtider er midsummerfesten, som i Sverige af-





Magdalena (på omslaget) er aktiv i sport, men hun kan også lide at hjælpe til i hjemmet (øverst), spille klaver (nederst), og være sammen med sine forældre, sin bror og sine søstre (til højre).



holdes på den længste dag i året i juni – hvor solen går ned i horisonten og tilsyneladende kun bliver der et øjeblik, hvorpå den står op igen. Ved denne fest synger man, man fester og danser rundt om en stang pyntet med blomster, som

hedder „midsommerstangen“. I den magiske stemning efter denne fest plukker længselsfulde unge piger ofte syv slags vilde blomster og lægger dem under deres pude. Så håber de at drømme om den mand, de skal giftes med. □

Omslag:

Foruden at vinde præmier i løb og gymnastik, vinder Magdalena Nilsson fra Sverige også venner for Kirken, når hun deler evangeliet med andre.
Foto: Richard M. Romney.

Familien: Et center for åndelig vækst

Mormons Bog fortæller om to tusind usædvanlige unge mænd, som kæmpede for friheden sammen med Helaman. „Aldrig har (jeg) set så stort mod,“ skrev Helaman. Så forklarede han årsagen til deres tro: „Det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem“ (Alma 56:45, 47).

Ældste James E. Faust har forklaret følgende vedrørende den magt, der ligger i det, vi lærer i hjemmet: „Det er normalt i hjemmet og i familien, at værdinormer erhverves, at traditioner næres og forpligtelser over for andre fastsættes. Der findes ingen passende erstatning [for hjemmet og familien]“ (*Stjernen*, juli 1987, s. 75).

SÆT HERREN FØRST

Familien Hurtado – en mor, der er enke, og hendes fire børn – havde en lille forretning i deres hjem i Bolivia. Søndag var den dag, der var størst omsætning. Missionærerne underviste og døbte hele familien. Ugen efter, at de var blevet døbt, spurgte en af døtrene søster Hurtado om, hvem der skulle blive hjemme for at passe forretningen om søndagen. Moderen fortalte, at forretningen fra nu af ville være lukket om søndagen. Datteren mindede hende om, at de da ville gå glip af en stor del af deres kunder, men søster Hurtados beslutning stod fast. Alligevel var det



ILLUSTRERET AF RON PETERSON

således, at forretningens samlede salg øgedes.

Denne datter lærte af sin mors forpligtelse over for evangeliet. Senere blev hun missionær. Og da hun underviste i evangeliet, berettede hun ofte om sin mors beslutning om at adlyde befalingerne (se Sandra Stallings, „Tro til at adlyde,“ *Stjernen*, apr. 1987, s. 25-27).

Familiens prioriteter er af evig betydning. Præsident Ezra Taft Benson spurgte: „Bestræber vi os på at sætte Herren først og behage ham?“ (*Stjernen*, jul. 1988, s. 4).

„På hvilke måder kan vi sætte Herren først i vores familie?“

ET STED, HVOR MAN VOKSER ÅNDELIGT

Når vi sætter Herren først i vores hjem, bliver det et sted, hvor vores

ånd kan fornyes og styrkes. Søster Margaret Murdock fra Salt Lake City blev bedt om at undervise Hjelpeforeningen om skrifterne. Da hun forberedte lektionen, begyndte hun at forstå, at hun aldrig havde studeret skrifterne tilstrækkeligt til at gøre dem til en del af sine daglige tanker. Som enlig mor til fem og med et ansvarsfyldt arbejde, vidste hun, at hun havde brug for mere vejledning.

Nu studerer søster Murdock skrifterne en halv time hver morgen og aften. Og for første gang føler hun, at Herrens ord kommer til hende, når hun har problemer på arbejdet eller med børnene. „Nu betragter jeg folk, jeg har at gøre med på min arbejde, som vor himmelske Faders børn, uanset om de er religiøse eller ej,“ siger søster Murdock. En af hendes kolleger er ubehøvet og svær at arbejde sammen med. „Han er også et Guds barn,“ siger søster Murdock. „Han ved det ikke endnu.“ Søster Murdock føler større fred – ligegyldigt hvad der viser sig – fordi hun tager tid til Herren derhjemme.

Vores familie kan være stor eller lille. Måske består den af et ægtepar eller en enlig voksen. Måske er der børn, måske ikke. Men uanset situationen kan vi hver især gøre vores familie til et center for åndelig vækst.

Hvilke aktiviteter kan hjælpe os med at vokse åndeligt? □



HVOR ER KIRKEN?

For nogen tid siden, da jeg gik i centrum af Salt Lake City, standsede en bil lige ud for mig. Chaufføren spurgte mig: „Hvor er mormonnernes kirke?“ Jeg antog, at han tænkte på et sted eller en bygning. Jeg tog mig derfor god tid og udpegede for ham Kirkens kontorbygning, det storslåede tempel og det historiske tabernakel, hvoraf man kunne se det meste. Han takkede mig og kørte igen.

ER DEN I VORES BYGNINGER?

Må jeg nu stille jer det samme spørgsmål: „Hvor er Kirken?“ Er Kirken vores smukke kirkebygninger, hvoraf de fleste er velholdte, pæne og rene, og som vi med rette er stolte af? Kirken kan ikke kun være bygningerne, for i flere år efter dens organisation var der ingen kirkebygninger. Vi havde kun et tempel. Så hvis du blev spurgt: „Hvor er Kirken?“ ville du så svare: „Templerne?“

For nogle få år siden befandt min hustru og jeg mig en smuk efterårsdag i templet i Kirtland i Ohio. Det var sent på efteråret og eftermiddagssolen sendte sine stråler ind gennem de gamle, ujævne ruder. Bygningen var let og luftig og storslået. Da nogle af mine forfædre havde været med til at bygge den, følte jeg mig ydmyg og bæret ved at opholde mig under dens tag. Inden for dens vægge og under dens fortryllelse var jeg betaget af dens skønhed. Jeg var så imponeret af bygningen, at da jeg kom tilbage til Kirkens hovedsæ-

de, fortalte jeg Brødrene, at det ville være vidunderligt, hvis denne bygning stadig fungerede som et af vores templer.

Ældste Boyd K. Packer rettede mig, da han sagde: „Vi ejer ikke bygningen mere, men da vores folk forlod den, tog de det med sig, som var vigtigt. De beholdt nøglerne til ordinanserne, pagterne og beseglingsmagten. De tog de vigtige ting med sig, og dem har vi i dag.“

Så Kirken kan ikke i sig selv være templerne, hvor storslåede de end er, fordi tempelbygningerne i sig selv velsigner ikke. De er de smukke rammer om de kostelige perler, som administreres deri af Guds præstedømme.

Takket være min vidunderlige hustru har Herrens Ånd ofte været i vores hjem. Hvert af de hjem, hvori vi har boet, har været hellige steder for mig. I løbet af vores ægteskab har vi boet på værelser, hvor badeværelset befandt sig nede ad gangen, og vi har boet i små lejligheder. Vi har også boet i tre forskellige huse. På en måde har Kirken været i dem alle. Men jeg ville ikke bryde mig om at tage tilbage og bo i vores tidligere hjem, selv om vi har tilbragt meget af vores lykkelige tid i dem. Guds rige er ikke der.

ER DEN I VORES FAMILIE?

Er Kirken så i vores familie? Vi nærmer os svaret her. På en måde kan familien fremme Frelserens lærdom-

me bedre end nogen anden institution. Kirken er i høj grad til for at styrke familien. Jeg vil gerne definere *familien* meget bredt. I Kirken har vi traditionelle familier og familier med enlige forældre. Desuden bliver enlige medlemmer anset for at være en slags familie i Kirken. Vi har også wardsfamilier, hvori biskoppen fungerer som åndelig far.

Gode familier har sædvanligvis et stærkt, omsorgsfuldt overhoved. Det ideelle ville være, at dette var en præstedømmebærer, hvis magt og indflydelse oprettholdes ved „overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskromtet kærlighed“ (L&P 121:41). Præstedømmet er ønskværdigt, fordi enhver, som er velsignet med magt fra Gud, vil være til velsignelse. Men der har været mange succesfulde, omsorgsfulde familieoverhoveder, som var mødre, bedstemødre og andet. Det, der kendetegner en god familie, er, at medlemmerne bliver ved med at holde af hinanden. De giver ikke op. De holder ikke op. De holder sammen gennem prøvelser og dødsfald og andre problemer.

Vi kender en stor tætknyttet familie, som er fantastisk gode til at holde sammen. Når forældrene føler, at de mister indflydelsen på teenagere, så bliver fætre og kusiners hjælp taget i brug for at udøve modvægt mod kammeraternes pres.

Jeg vil gerne formane medlemmerne af den udvidede familie – bedsteforældre, onkler, tanter, nevøer, niecer, fætre og kusiner – til at tilbyde hjælp, når der er problemer, til at komme til undsætning. Det, der er

mest behov for fra bedsteforældre, tanter og onkler, er ubetinget kærlighed, som vises i form af interesse og omsorg. Den opbygger tillid, selvtillid og selvværd.

Det faktum, at nogle medlemmer ikke er en del af traditionelle familier, er ingen grund til at bevæge sig i en retning, der mindsker eller helt tilsidesætter familieaktiviteter blandt dem, som kan eller burde fremme dem. Med de stadig større angreb, som gør, at familier opløses, burde vi gøre alt, hvad der er i vores magt for at bevare alt, som er fint og godt i familien.

ER DEN I VORES HJERTE?

.....

Derfor er og skal familien altid være en betydningsfuld del af Kirken. Men Herrens rige skal i sidste ende findes i vores hjerte, før den kan være noget som helst andet sted. Paulus gav os en nøgle, da han sagde følgende til romerne: „Han, som ransager hjerterne, ved, hvad Åndens attrå er“ (Rom. 8:27). Han sagde også: „Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet“ (Rom. 5:5).

Historien om David, som i sin ungdom blev kaldet som fremtidig konge af Israel, lærer os, i hvor høj grad Herren dømmes efter det, som er i hjertet. Vi husker alle, hvordan Herren sendte profeten Samuel til Isajs hus, idet han sagde: „Jeg har udset mig en konge blandt hans sønner“ (1 Sam. 16:1). En efter en lod Isaj sine syv ældste sønner komme frem for Samuel. Ved overvejelsen af hver enkelt fik Samuel at vide af Her-



ren, at han ikke skulle se „på hans ydre eller høje vækst . . . Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet“ (1 Sam. 16:7). Derfor, mens de syv sønner gik frem for ham, sagde Samuel til Isaj: „Herren har ikke udvalgt nogen af dem!“

Samuel spurgte da Isaj: „Er det alle de unge mænd?“ Hans svarede: „Endnu er den yngste tilbage; men han vogter småkvæget!“ Da sagde Samuel til Isaj: „Send bud efter ham! Thi vi sætter os ikke til bords, før han kommer!“

Så sendte han bud efter ham. Han var rødmossset, en yngling med smukke øjne og skøn at se til. Da sagde Herren: „Stå op, salv ham, thi ham er det!“

Samuel tog da oliehornet og salvede ham, medens hans brødre stod rundt om. Og Herrens Ånd kom over David fra den dag af“ (1 Sam. 16:10-13).

Ligesom, det var tilfældet med Daniel i gamle dage, gælder det for os, at det, vi gør og undlader at gøre, oprinder i vores hjerte. Da Daniel opholdt sig ved Nebukadnezars hof, den store konge af Babylon, som havde erobret Jerusalem, „satte Daniel sig for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens mad eller vin“ (Daniel

1:8). Fra da af holdt Daniel fast ved det. Det bragte ham til sidst den højeste af himmelsk og jordisk hæder.

Storheden i Willard Richards hjerte blev åbenbar lige før profeten Joseph Smiths martyrdød. Joseph sagde til broder Richards: „Hvis vi går ind i cellen, vil du så gå med os?“

Broder Richards svarede: „Broder Joseph, du bad mig ikke om at drage over floden sammen med dig – du bad mig ikke om at komme til Carthage – du bad mig ikke om at gå i fængsel med dig – og tror du, at jeg vil svigte dig nu? Men jeg vil sige dig, hvad jeg vil gøre; hvis du bliver dømt til at blive hængt for forræderi, vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan blive sat på fri fod.“

Profeten sagde: „Det kan du ikke.“

Willard Richards svarede: „Det vil jeg“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme* s. 481).

Alma lærer os nødvendigheden af, at vi har plantet troens gode frø i vores hjerte:

„Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantrø og derved sætter jer op imod Herrens Ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt“ (Alma 32:28).

Åbenbaring kommer til os i vores sind, men den kommer også i vores hjerte. I en åbenbaring til Oliver Cowdery i Lære & Pagter, afsnit 8, siger Herren: „Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte“ (vers 2). For mig er det meget interessant, at Helligånden bor i hjertet.

Hvad nu hvis Herren viste sig for hver af os, ligesom han viste sig for Salomo og sagde: „Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig!“ Hvad ville du så svare? Ville du bede om en ny bil? Et nyt hus? En velsignelse med sundhed? Status i livet? Salomo bad ikke om noget af dette. Han bad ikke om berømmelse eller om held. Han bad: „Giv derfor din tjener et lydhardt hjerte“ Dette svar glædede Herren.

„Og Gud sagde til ham: „Fordi du bad om dette og ikke om et langt liv, ej heller om rigdom eller om dine fjenders liv, men om forstand til at skønne, hvad ret er, se, derfor vil jeg gøre, som du beder: se, jeg giver dig et viist og forstandigt hjerte, så at din lige aldrig før har været, ej heller siden skal fremstå;

men jeg giver dig også, hvad du ikke bad om, både rigdom og ære, så at du ikke skal have din lige blandt konger, så længe du lever“ (1 Kong. 3:5, 9, 11-13).

Der findes nogle stærke ord i Lære & Pagter afsnit 64 om, hvem der har ret til vores hjerte: „Jeg, Herren, forlanger menneskenes børns hjerter“ (L&P 64:22).

Derfor, da manden i bilen spurgte mig: „Hvor er mormonernes kirke?“ hvordan skulle jeg da have sva-

ret? Det har plaget mig lige siden. Hvis jeg havde peget på mit bryst og sagt, at Kirken først og fremmest skulle findes i mit hjerte, ville turisten sikkert have kørt noget forvirret videre. Men jeg ville have været mere præcis, end jeg var, da jeg viste ham vores elskede, storslåede, himmelstræbende tempelspir, det store majestætiske tabernakel og de andre verdensberømte monumenter og bygningsværker – hvor skønne og enestående de end er. Jeg ville have haft mere ret, for Herren siger: „Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det.

Ej heller vil man kunne sige: „Se her!“ eller: „Se, dér er det!“ thi se, Guds rige er inden i jer“ (Luk. 17:20-21).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i vores hjerte, og når den er i vores hjerte, vil den også være i vores storslåede bygninger, i vores uddannelsesinstitutioner, i vores vidunderlige templer og i vores hjem og familien.

Paulus' bøn var, at Kristus måtte bo i vores hjerte ved troen (se Ef. 3:14-19). Det er også min bøn. Jeg har det ligesom Peter, da nogle af de første hellige begyndte at fare vild, og Frelseren var bekymret. Frelseren sagde til De Tolv: „Vil I også gå bort?“ Peter svarede for De Tolv og sagde: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.

Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige“ (Joh. 6:67-69). □



SØSTER ELLIOT FIK ET NYT LIV

Da jeg fik til opgave at være hjemmelærer for en søster, som jeg vil kalde Ruth Elliot, var hun ny i wardet. Jeg ville gerne vide lidt om hende, inden jeg besøgte hende første gang, så jeg talte med hendes tidligere biskop, med hendes datter, som boede i et andet ward, og med andre, som kendte hende.

Søster Elliot boede alene i en lille lejlighed, som var møbleret med en polstret stol, som var i stykker. Hun tilbragte det meste af sin tid i denne stol – eller i sengen. Hun forlod kun sjældent sin lejlighed og havde ingen interesser uden for sit hjem.

Søster Elliot røg og var afhængig af piller. Igennem årene havde hendes læger givet hende mange former for piller, og hun fortsatte med at tage flere af dem. Hendes udseende, væremåde og talemåde genspejlede bitterhed over hendes liv og situation. Hun gemte på en stor vrede mod sin far og andre, og en uheldig oplevelse med et medlem af Kirken havde såret hende dybt. Jeg bad inderligt for at vide, hvordan jeg bedst kunne tjene denne stakkels kvinde.

Kort efter, at jeg var blevet kaldet

som hendes hjemmelærer, fik jeg mulighed for det. Hendes værtinde skulle male hendes lejlighed, og hun bad søster Elliot om at flytte sine møbler ud, før arbejdet kunne gøres. Højpræsternes gruppeleder i wardet og jeg flyttede møblerne ud og tilbage igen, da malingen var tørt.

Engang da søster Elliot var udenbys, besluttede min hustru, Virginia, og jeg os til at reparere hendes stol. Den var solid i sig selv, men trængte til ny polstring og betræk. Virginia udførte et virkelig godt stykke arbejde med at polstre stolen, og vi stillede den tilbage, før søster Elliot kom tilbage fra sin rejse.

Min kammerat og jeg besøgte søster Elliot regelmæssigt, og Virginia og jeg kom også ofte på besøg. Vi talte om evangeliet og bad en bøn. Gradvist begyndte hun at acceptere og gengælde vores venskab, og vi blev tæt knyttet til hinanden.

Et forår, hvor søster Elliot skulle på hospitalet og opereres, tilbragte Virginia og jeg mange timer sammen med hende. Vi havde dagligt kontakt, tog hende med i kirke, til lægen og på indkøb, og hun ringede til os hver aften før hun gik i seng. Hun var ensom og havde

brug for, at der var nogen, som ville lytte til hende.

Vi var udenbys, da søster Elliot blev opereret, men vi ringede til hende på hospitalet og opmuntrede hende. Hun havde fået en præstedommevevlsignelse og følte, at Herren ville passe på hende. Efter sin operation besluttede hun at holde op med at ryge. Før hendes barnebarn tog på mission, havde han bedt hende om at aflægge denne vane – og det gjorde hun med Herrens hjælp og med sit eget stærke ønske om at glæde sit barnebarn.

Efterhånden som månederne gik, fik søster Elliot nye venner og interesser uden for hjemmet. Hun kom oftere til Kirkens møder, og hun begyndte at betale tiende. I begyndelsen havde hun ikke lyst til at gå til tiendeopgørelse, men jeg bad hende om at være klar, da jeg kom forbi for at give hende et lift til kirkebygningen. Bagefter strålede hun af lykke. Hun havde betalt fuld tiende for første gang i sit liv.

På dette tidspunkt var hendes indstilling til livet ændret utroligt. Bitterheden var borte, erstattet af et ydmygt og angergivent hjerte. Hun tilgav dem, som havde såret hende.

Og efterhånden som hendes tolerance og kærlighed til hendes børn øgedes, ændrede de gradvist indstilling og væremåde over for hende.

Søster Elliot flyttede til sidst til en ny lejlighed, som hun møblerede pænt. Hun fik også flere venner. En ny læge hjalp hende med at overvinde afhængigheden af medicin. Hun lærte at have tillid til Herren og til sin egen styrke til at klare problemer.

De velsignelser, den „nye“ søster Elliot har modtaget er talrige, deriblandt deltagelse i de hellige tempelceremonier sammen med sin familie og sine venner. Jeg er dybt taknemmelig for, at jeg fik mulighed for at tjene hende som hjemmelærer. Jeg elskede den „gamle“ søster Elliot lige så meget som den „nye“ søster Elliot – men nu behøver jeg ikke at være ked af det over hendes triste liv. I dag er hendes liv rigt og godt, beriget af velsignelserne modtaget ved efterlevelse af evangeliet. □

Jay R. Lyman, skolelærer, er patriark i Chico California Stake.



ILLUSTRERET AF DIKAYL DUNKLEY



FOTO: DON THORPE



HVOR JESUS VANDREDE

II. DEL

I Stjernens septemhernummer viste vi fotografier af steder, der var tilknyttet Jesu liv fra hans fødsel til hans tjenestegerning i Galilæa. I dette nummer viser vi andre steder, der havde betydning i forbindelse med Jesu liv og død.

F.eks. var vejen til byen Jeriko (*til venstre*), scenen for Jesu lignelse om den gode samaritaner.

Jesu kendte vejen og byen, for Lukas fortæller os, at han kom „ind i Jeriko og gik igennem byen.

Og se, der var en mand, som hed Zakæus; han var overtolder og en rig mand.

Han ville gerne se, hvem der var Jesus, men kunne ikke for skaren, da han var lille af vækst.

Så løb han i forvejen og krøb op i et morbærfigentræ for at få ham at se; thi ad den vej måtte han komme forbi.

Og da Jesus kom til stedet, så han op og sagde til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned; thi i dag bør jeg tage ind i dit hus.’

Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med glæde” (Luk. 19:1-6).



FOTO: DON THORPE



FOTO: WILLIAM A. SHAEFER/METER



FOTO: WILLIAM FLOYD HOLDMAN



Taborbjerget, der rejser sig over Jizre'el-dalen i det sydlige Galilæa (*til venstre*) kan have været det sted, hvor Kristi forklarelse fandt sted. Det passer med Mattæus' beskrivelse af et „højt bjerg, hvor de var ene“ (Matt. 17:1-2).

Efter et besøg på bjerget i 1979 sagde præsident Spencer W. Kimball: „Jeg føler, at det kan have været det sted, hvor Jesus tog sine tre disciple, Peter, Jakob og Johannes, med op på bjerget, og der gav dem visse velsignelser.“

Jesus formanede ofte sine disciple til at udvikle tro og tillid som et lille barns (*øverst*). Ved en lejlighed sagde han: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget“ (Matt. 18:3).

I århundreder er olivenolien blevet brugt til ordinationer, helbredelser, til lys og til base for parfumer. I bibelens dage blev olie fremstillet af oliven, idet man knuste dem under et roterende stenhjul i en presse som denne, der er fundet ved Kapernaum (*nederst*).



FOTO: WILLIAM FLOYD HOLDMAN



Torne og tidsler (*øverst*), som er almindelige i dag i Det Hellige Land, var velkendte på Frelserens tid. Han fortalte om dem i sine lærdomme (se Matt. 7:16; 13:7), og han skulle lide under smerten og nedværdigelsen ved at få en tornekrone på hovedet (se Matt. 27:29).

Før skueprocessen var Jesus gået til Oliebjerget til „et sted, der hedder Getsemane“, hvor han „faldt på knæ, bad og . . . hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden“ (Matt. 26:36; Luk. 22:41, 44). Selve stedet, hvor forsoningen fandt sted, er ikke kendt, men traditionen siger, at det var i en lund med oliventræer (*nederst*), der lå omkring 250 meter fra Jerusalems østmur.

Efter skueprocessen blev Jesus ført „til det sted, der hedder Golgata (det betyder: „Hovedskalsted“ . . . og de korsfæstede ham“ (Mark. 15:22, 25). Det sted, hvor man mener, at Jesus blev korsfæstet, er den klippefyldte bakke (*til højre*), der ligger nord for den gamle bydel i Jerusalem.



FOTO: DON THORPE



„Og ved det sted, hvor han [Jesus] var blevet korsfæstet, lå der en have, og i haven en ny grav, hvori der endnu aldrig var lagt nogen. Der lagde de Jesus“ (Joh. 19:41-42).

Klippegraven (*modstående side*), hvor man traditionelt mener, Jesus blev begravet, ligger umiddelbart vest for Golgata Graven, som er udhugget i klippen, består af to små kamre – et, hvori de sørgende efterladte kunne samles, og et andet, hvori der var udhugget et leje, hvor legemet blev lagt.

Indgangen til sådanne grave blev forseglet med et stort „stenhjul“, som blev rullet på plads i en rende, der var gravet i jorden. Det var stenen for Jesu grav, som ypperstepræsterne søgte at få forseglet.

„Ypperstepræsterne og farisæerne [samledes] hos Pilatus og sagde: ‚Herre . . . giv befaling til, at graven skal bevogtes strengt indtil den tredje dag, for at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: Han er opstået fra de døde‘ . . . Pilatus sagde til dem: ‚Der har I vagtmandskab; gå hen og bevogt gra-

ven, så godt I kan.‘ Og de gik hen og bevogtede graven med vagten efter at have sat segl for stenen“ (Matt. 27:62-66).

„Da sabbatten var omme, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs moder, og Salome vellugtende salver for at gå hen og salve ham . . . Og de sagde til hverandre: ‚Hvem skal vælte os stenen fra indgangen til graven?‘ Men da de så op, ser de, at stenen var væltet fra (den var nemlig meget stor)“ (Mark. 16:1, 3-4).

„Men da de gik derind, fandt de ikke Herren Jesu legeme. Og da de stod rådvilde over for dette, se, da skete det, at der stod to mænd hos dem i strålende klædebon. Da de blev forfærdede og bøjede deres ansigter mod jorden, sagde mændene til dem: ‚Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden!“ (Luk. 24:3-6).

Stenen, der skulle forsegle Jesu jordiske legeme i graven, var rullet til side og blev et uforglemmeligt symbol på Frelserens opstandelse. □

NOGEN AT SE OP TIL

Janet Thomas

For det første er Shawn Bradley høj. Ikke bare almindelig høj. Shawn er bogstavelig talt den højeste person, de fleste folk nogensinde ser i deres liv. Hans højde forbløffer ganske enkelt folk.

Men på sit collegehold er Shawn Bradley mere end en basketballspiller på 226 cm. Hans oprigtige omsorg for andre og gode indstilling til livet antyder en dybde, der svarer til hans forbausende højde. Men før nogen begynder at opfatte hans personlighed, forbløffes de over hans højde.

„Jeg skræmmer folk,“ siger Shawn halvt undskyldende, „bare fordi jeg er så høj. Det er virkelig sjovt at se, hvordan folk reagerer, når de ser mig.“

„Ja,“ siger Justin, Shawns 13-årige bror, der er 1,87 meter høj, „når vi ser en anden fyr på to meter, synes vi ikke, at han er så høj.“

Når Shawn sidder i dagligstuen i sine forældres hus og slapper af i en god stol, ser han ikke så høj ud. Men så snart han rejser sig op, synes loftet, der er 2,50 meter oppe, at synke ned. „Jeg må bøje mig, når jeg skal igennem næsten alle døre her i huset. Det blev bygget for ti år siden, og mor og far havde ingen anelse om, at jeg ville blive så høj.“

Dørene er et problem, når Shawn glemmer at bøje hovedet. Han og Justin slås og jægter ofte hinanden, som brødre gør. „Når jeg jægter Justin rundt i huset,





FOTO: PEGGY JELLINGHOUSEN

så glemmer jeg af og til, at jeg er indendørs," siger Shawn. „Bang! Så slår jeg hovedet ind i dørkarmen, og ryster gulvet. Jeg slår mig selv næsten bevidstløs.“

Shawns mor, Theresa, nævner et par andre tilpasninger, som de har været nødt til at foretage i huset. „Vi måtte sætte et højere spejl op på badeværelset, så Shawn kan se i det. Vi måtte bestille en seng til ham, der er 2,50 meter lang. Han elsker at komme hjem, efter at han har været ude at rejse med basketballholdet og har måttet sove i hotelsenge.“

„Jeg bliver nødt til at sove på gulvet, når jeg er ude at rejse,“ siger Shawn.

Vänner og familie er helt vant til Shawns højde, men de synes, at det er sjovt at følges med ham og lægge mærke til folks reaktioner.

„Min familie behandler mig forfærdeligt, når vi er i byen,“ siger Shawn beklagende, men med et smil. Justin og søstrene, Tasha på 15 år, og Adrienne, som er ni, smiler bare, for de ved, hvad han vil sige. „Vi går alle en tur sammen, min familie og mine venner. Når jeg så ser mig omkring, er de væk. Når jeg vender mig om, ser jeg, at de går et stykke bag mig og iagttager folk, der kigger på mig. Så siger jeg: ‚Tak skal I have.‘“

Hans søster, Tasha, tilføjer: „I kan simpelthen ikke forestille jer, hvordan folk kigger efter ham.“

Bliver han aldrig træt af ikke at kunne gøre noget uden at vrække opsigt?

„Af og til bliver han træt af det, men han elsker det,“ siger Corinne Pugmire, en af Shawns bedste venner fra skolen. „Han ville ikke ændre det for noget, og det er han den første til at indrømme.“

„Jeg er glad for at være høj,“ siger Shawn. „Jeg bliver træt af, at folk altid kigger på mig og kommer med bemærkninger, men jeg prøver at vise mig fra min bedste side for min tros og min families skyld. Jeg er det, jeg er. Jeg er 226 cm høj, og intet kan ændre det.“

Jeg må se det i øjnene og leve med det. Min familie og min træner har lært mig at se positivt på alt. At få det bedste ud af situationen. Det er det slogan, jeg lever på. Se efter det bedste i alt. Det er det, jeg har prøvet på indtil nu, og det er det, jeg ønsker at gøre resten af mit liv."

Det er en indstilling, der vil gøre enhver iøjnefaldende. Shawn giver sine forældre en stor del af æren for sin positive indstilling.

Theresa og Reiner Bradley, Shawns forældre, mødtes på et hospital. Hun besøgte en veninde, og han forsørgede sig selv under sin uddannelse ved at være portør. Da han kom ind på hendes venindes hospitalsstue, husker Theresa, at hun tænkte: „Hold op, hvor er den fyr høj.“ Hun var selv 1.82 høj, så hun var opmærksom på højde. Reiner er to meter høj. „Han huskede mit telefonnummer, da jeg gav det til min veninde, og han ringede til mig,“ siger Theresa. De blev gift et år efter. Shawn blev født, mens parret var i Tyskland som en del af Reiners militærtjeneste. Efter at have færdiggjort flere kurser i medicinsk teknik flyttede Reiner med sin lille familie tilbage til Therasas hjemby, Castle Dale i Utah. De ønskede at opdrage deres familie i en lille by.

„Jeg ville gerne have, at mine børn skulle blive alsidige,“ siger Theresa. „Jeg ville gerne have, at de skulle deltage i mange forskellige aktiviteter, så når de skulle vælge, hvad de gerne ville være, ville de have en god baggrund. Det er tilfældet. Mine børn er næsten involveret i for meget. Vi har dyr, og børnene kan på en måde lære at arbejde ved at passe dyrene.“

„Ikke på en måde,“ afbryder Shawn. „Vi passer dyrene. Jeg kan lide det meste, men det er ikke sjovt om vinteren, når det sner, og det er rigtig mudret i folden. Malkekoen bliver våd og beskidt, og man skal ud og malke den klokken seks om morgenen, når temperaturen er under frysepunktet. Det må være det værste i verden.“

Shawn bliver måske nødt til at gå alene ud til koen i den kolde stald om morgenen, men i alt andet tilbyder hans familie opmuntring og kærlighed. „Vi er her for at støtte ham,“ siger Reiner, „ikke for at presse ham. Jeg tror aldrig, han har følt sig presset til at deltage i nogen sportsgren.“

Shawn elsker at spille baseball. Han har også spillet



FOTO: BENNYTET MED TILLADELSE AF DESKRET NEWS

fodbold i skolen, indtil han følte, han ikke ville risikere at blive skadet. Han var også på skolens golfhold, selv om han er hurtig til at tilføje, at da man udtog holdet på otte, var der kun syv, der meldte sig. „De blev nødt til at tage mig med.“ Han kan også lide at ride, bestige bjerge og stå på vandski sammen med sine venner.

„Renier er meget atletisk,“ siger Theresa. „Og det er jeg også. Da Shawn kom hjem fra hospitalet, lagde min mand en basketball i vuggen. Det var det første, Shawn så.“

Shawn ler og trækker på skuldrene. „Jeg fik aldrig en chance.“

„Vi vidste tidligt, at Shawn ville blive god til basket-

ball," siger Reiner. „Jeg spillede bold sammen med nogle mænd i wardet tidligt om morgenen i stavscentret. Jeg spurgte Shawn, om han ville være interesseret i at komme med. Han gik med mig mange morgener og spillede med de voksne, da han kun var 11 eller 12 år gammel.”

På et tidspunkt i hans første teenageår vandt Shawn for første gang over sin far i basketball i en konkurrence mellem de to. „Jeg kan ikke huske, hvornår det skete. Når far vandt, havde jeg det dårligt, så næste gang lod han mig vinde. Jeg ved i virkeligheden ikke, hvornår jeg rigtig var i stand til at vinde over ham.”

Men Shawn er ikke helt så venlig over for sin lillebror, Justin. Kunne han tænke sig at vinde over sin storebror i basketball? Justin svarer meget hurtigt: „Ja.”

Theresa siger: „Det er Justins store mål.”

Shawn mumler: „Det sker aldrig. Det vil jeg ikke lade ham gøre. Når han vinder over mig, vil han ikke være i tvivl.”

Selvfølgelig er Shawns dygtighed i basketball ikke gået ubemærket hen. Han har været landskendt, siden han gik i niende klasse. Hans families evne til at se det positive hjalp i høj grad, mens talentspejdere fra de forskellige universiteter besøgte Castle Dale og prøvede at overtale Shawn til at gå på deres universitet. Shawns far, Reiner, siger: „Vi fik at vide, at hvervningsprocessen kunne blive ubehagelig. Vi besluttede som familie, at sådan ville vi ikke lade det blive. Vi ville se det fra den positive side. Vi ville nyde det. Det var en ubeskrivelig oplevelse, og familien nød hvert minut af det.”

Fra begyndelsen af hvervningsprocessen blev en af Shawns betingelser klart fremsat, og hvis skolerne ikke var indforstået med den, var der ikke noget at gøre. Shawn fortalte dem, at så snart han blev 19 år gammel, ville han bruge to år og tage på mission. Dette punkt kunne der ikke forhandles om. Alle de universiteter, der talte med Shawn var indforstået med dette. Familien støttede Shawns beslutning, da han valgte skole. Theresa tilstod, at hun var lykkelig, da hendes søn valgte at gå på Brigham Young University i Provo i Utah, kun ca. to timers kørsel fra deres hjem.

Shawn har, ligesom mange vordende missionærer gør det, tænkt på nogle af de steder, han kunne komme til at tjene som missionær. „Det betyder ikke noget,

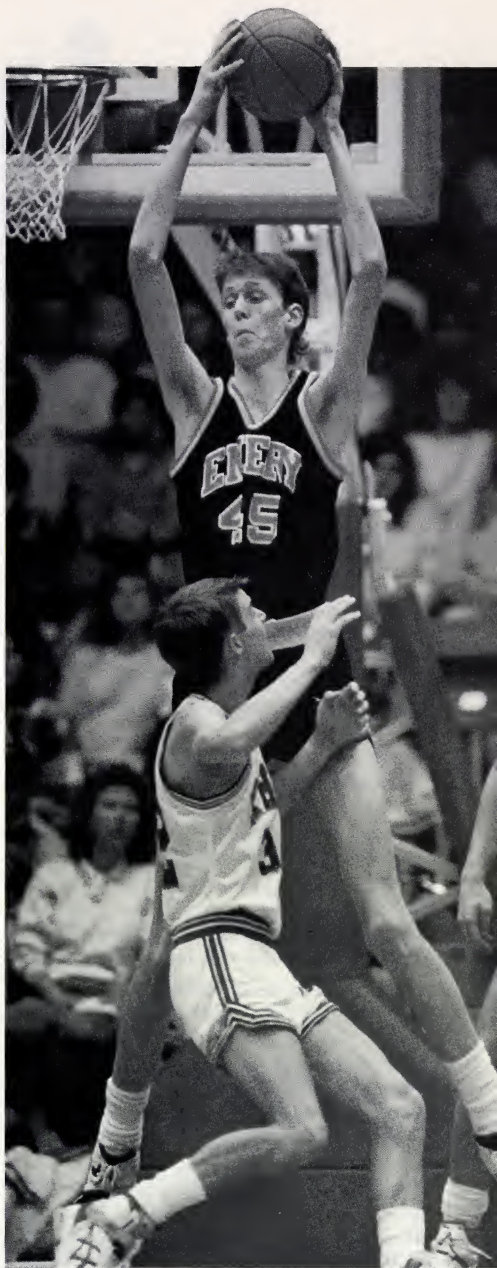


FOTO: BENYTTET MED TILLADELSE AF DESERET NEWS



FOTO: JANET THOMAS

hvor jeg skal hen," siger Shawn. Hans mor tilføjer: „Vi håber, at han kommer til et land, hvor man giver missionærer masser af mad, så han kan tage lidt på.“

Det bringer emnet mad på banen. Shawn er for tynd i forhold til sin højde. Han vejer 95 kg og arbejder bevidst på at tage på i vægt. „Jeg spiser alt, hvad jeg kan få fat i," forklarer Shawn. „Jeg er konstant sulten. Jeg kan spise hele tiden. Det er virkelig svært for mig at tage på.“

Men at være på mission er mere end blot at bo og spise i et andet land. Det er at undervise andre i sin dybeste tro. Shawn har allerede nogle erfaringer, som har forberedt ham på at undervise i evangeliet.

Da Shawn var 15 år gammel, var han og en ven på en national træningslejr i basketball sammen med 120 af de bedste high school-spillere i USA. En deltager, der talte med de to spillere fra Utah, havde nogle usædvanlige misforståelser om mormoner.

„Han spurgte mig: ‚Der er mormoner, hvor I kommer fra, ikke? Ser I dem? Er I sammen med dem?‘

Jeg svarede ham,' siger Shawn, ‚Ja, vi går i skole sammen med dem. Vi ser dem hele tiden. Mormoner er ligesom du og jeg. De er normale mennesker. Der ser ud som os. De klæder sig ligesom os. De opfører sig ligesom os. De taler ligesom os.‘

Han troede mig ikke, før jeg sagde: ‚Jeg kan bevise, at mormoner er normale mennesker.‘ Han sagde: ‚Hvordan?‘ Jeg sagde: ‚Vi er begge to mormoner.‘ Det overraskede ham virkelig. Nogle få dage senere be-

gyndte han at spørge mere om Kirken og vores idealer. Han kunne ikke tro, at vi gik ind for seksuel afholdenhed, og at vi ikke drak alkohol eller røg. Vi havde en seriøs samtale.

Det var på samme tur, jeg for første gang fortalte Joseph Smiths historie. Jeg spurgte mig selv om, hvor meget jeg virkelig vidste. Jeg var ikke tilfreds med mig selv, når jeg forklarede, hvad jeg troede på. Det endte med, at jeg bar mit vidnesbyrd for ham. Det er det bedste missionærredskab i verden. Jeg kunne ikke finde en måde at forklare alt det, jeg vidste. Men jeg vidste, at det var sandt. Det var en fantastisk følelse at vide, at noget virkelig er sandt.“

Shawn taler oftere og oftere om Kirken. Foruden interview i landsdækkende TV, taler han ved firesides. Hans veninde, Corinne Pugmier, siger, at folk kan føle hans vidnesbyrd. „Når han taler, behøver han aldrig at fortryde noget, han siger om Kirken. Man kan føle, at han aldrig har brug for at finde på noget for at gøre indtryk på folk. Han har helt bestemt et stærkt vidnesbyrd. Han er stejl, når han står fast på det, han tror på, og han fortryder ikke en smule.“

Vennerne betyder en masse for Shawn. Han vil gerne kunne stole på alle, men han har allerede mødt folk, som kun ønsker at udnytte ham. „Dybt nede kan jeg føle deres motiver. Jeg kan føle, når folk gerne vil kende mig for det, jeg er, og ikke for den, jeg er. Jeg tror, at det er Helligånden, der siger: ‚Pas på!‘“

„Folk spørger, om han er indbildsk," siger Corinne.



„Det er han slet ikke. Han er meget almindelig. Han lader dig aldrig tro, at han er bedre end andre. Han er altid hurtigt til at sige undskyld, hvis han har gjort noget forkert.”

Scott Johansen, som er Shawns biskop, siger: „Han er stille, venlig og meget opmærksom på andre. Han går den ekstra mil for at opmuntre andre. Han ville også være en usædvanlig ung mand, selv om han ikke var så høj.”

Da hans ven, Bill Wright, blev spurgt, om han kunne komme i tanke om nogen, som Shawn havde hjulpet, tænkte han kun en brøkdel af et sekund, før han svarede: „Han har hjulpet mig. Han er utrolig opmærksom. Han sætter alle andre før sig selv. Min mor døde for to år siden, og han var den eneste af mine venner, som kom til hendes begravelse. Det betød virkelig noget for mig. Han var opmærksom og tænkte meget på mig. Han er der altid, når jeg har det dårligt.”

Da Shawn blev spurgt, hvilket råd han ville give unge mennesker, sagde han: „Det bekymrer mig, når mennesker ikke bryder sig om sig selv. Man bør have en høj grad af selvrespekt. Hvis jeg skulle give et råd til alle hvor som helst, ville det blive, at de bør se sig selv, som Herren ser dem, som et af Guds børn.” Måske er det en del af Shawns hemmelighed, grunden til, at han behandler mennesker med en sådan venlighed og høflighed.

Hans evne til at se det gode i alting har noget at gøre med hans yndlingskriftsted, 2 Nephi 2:11. „Det er det, der handler om, at der skal være modsætning i alle ting,” siger Shawn. „Hvis noget går galt, siger jeg: Ja, der er modsætning i alle ting. Dette er modsætningen. Det må du lægge bort og komme videre.”

Shawn har lært at indarbejde evangeliets sandheder i sit liv og lade dem vejlede hans handlinger og beslutninger. Det er på den måde, han bliver ved med at udvikle sig.

Ja, Shawn Bradley er høj, og han er bestemt værd at se op til. □

Siden denne artikel blev skrevet, har Shawn modtaget sin missionskaldelse. Han virker nu i missionen i Sydney i Australien.

YUKIO OG JUNKO FUJITAKE

Jim Matsumori

En usædvanlig fremgangsmåde



Når man tænker på missionærredskaber, tænker man måske ikke på strikkepinde, sliberedskaber eller grundig kendskab til buddhismen. Det er imidlertid de redskaber, som Yukio og Junko Fujitake bruger for at røre hjerter og bringe sjæle til Kristus.

Yukio Fujitake og hans hustru, Junko, fra Ybe i Yamaguchi i Japan var buddhister, indtil de blev døbt i Kirken i 1973. Siden dengang har de virket i Ube Gren og hjulpet den med at vokse. Bror Fujitake har der virket som grenspræsident, medlem af højrådet og rådgiver i stavens missionspræsidentskab. Søster Fujitake har virket som præsidentinde i Hjælpeforeningen og i Primary og leder for de unge voksne.

I juli 1987 lukkede bror Fujitake sin forretning, og han og Junko tog på mission til Japan Tokyo South Mission. På det tidspunkt var de det eneste japanske ægtepar på mission i Japan.

Ægteparret Fujitake har ved hjælp af en usædvanlig fremgangsmåde været medvirkende til, at 20 mennesker er blevet døbt, og at 20 mindre aktive medlemmer er blevet genaktiveret. De fik lov at komme ind i folks hjem ved at tilbyde at slibe familiens køkkenknive gratis. Når bror Fujitake havde slebet knivene og gjort sig til venner med dem, vendte han tilbage for at slibe

knivene igen eller lave legetøj til børnene, og søster Fujitake strikkede trøjer til familiens medlemmer. Mens de arbejdede i disse hjem, fortalte de familierne om evangeliet.

Med denne kombination af venskab og tjeneste er mange mennesker blevet rørt af Ånden og har lært mere om Kirken. Hvorend de blev flyttet til, reparerede og forbedrede bror Fujitake deres lejlighed, reparerede døre eller vinduer eller satte hyl-der, borde og skabe op. Samtidig ydede søster Fujitake en eller anden form for tjeneste, som f.eks. at lave slik og indpakke dem på sjove måder.

Buddhismen er den største religion i Japan, og fordi Yukio og Junko kendte den indgående, var de i stand til at forstå dem, de underviste. Parret Fujitake indviede også missionærerne i deres mission i deres indsiget og deres undervisningsmetoder. De havde så stor succes, at alle lederne i stavene i missionen ønskede, at parret skulle arbejde i deres område.

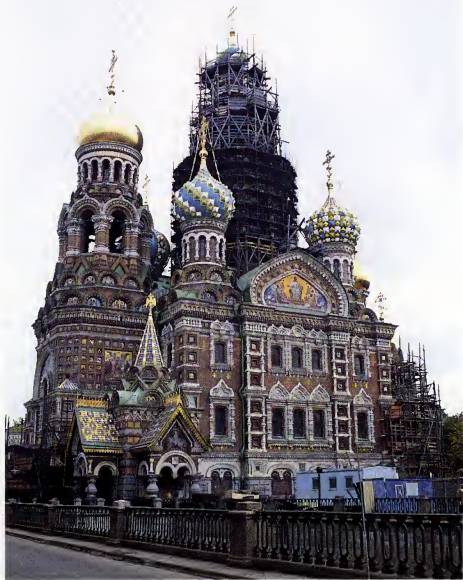
Nu, hvor de atter er hjemme fra deres mission, virker bror Fujitake som præsident for Okayama Yamaguchi distriktsmission, og søster Fujitake er præsidentinde for Hjælpeforeningen i distriktet. □

Jim Matsumori er tidligere præsident for Japan Tokyo South Mission.



Østporten i Jerusalem

Østporten, der er bygget i det syvende århundrede på det sted, man mener, Jesus i triumf kom ind i Jerusalem (se Matt. 21:8-11), har været lukket siden 1530. Mange tror, at den vil blive åbnet igen, når Jesus drager ind i byen ved sit andet komme (se Ez. 44:1-3).



Ligesom kirkerne i Sovjetunionen bliver renoveret og fornyet, så bringer det gengivne evangelium fornelse og nyt liv til folket. Se „Evangeliet i Sovjetunionen“, side 10).

PBMA9110DA

91990 110
DANISH